

L'etrusca

(El poder d'una dona)

de Rosa M. Isart

Monòleg transcendental-eròtic per a dona que canvia, amb observador

Barcelona, MMXVIII, 2018

PRESENTACIÓ	5
PERSONATGES	6
ÈPOCA	6
ESPAI ESCÈNIC	7
RESUM PER ESCENES	8
ATTREZZO (OBJECTES DE L'OBRA)	10
MÚSIQUES I EFECTES SONORS	11
APUNTS PER A LA IL·LUMINACIÓ	12
OBRA TEATRAL	19
ART SOLIDARI AL HALL DEL TEATRE	20
FRAGMENTS LITERARIS DE CADA ASFÒDEL	21
Asfòdel DH Lawrence	21
Asfòdel Goethe	22
Asfòdel Sharon MacDonald	23
Asfòdel romandalusí	24
Asfòdel Epicur	25
Asfòdel Mary Beard	26
Asfòdel Dolores Juliano	27
Asfòdel Saint-Exupéry	28
Asfòdel La Capmany	29
Asfòdel MMM	30
Asfòdel Montserrat Roig	31
Asfòdel Moll	32
I. WHAT I'M LOOKING FOR	34
II. ESMORZAR	35
III. THEFARIE	38
IV. ESCOLTA EL RIU	40
V. PEDRES DE TOMBES	43
VI. EL FUTUR LLIBRE DE LES CARES (FB)	45
VII. SEIANTI: PARLAMENT I	47

VIII. KLINAI (LLITS)	50
IX. ELS TEMPS QUE CORREN	51
X. SEIANTI: PARLAMENT II	53
XI. SOC. SOY. I AM.	54
XII. HE TROBAT	56
XIII. EI DIA DE L'ARGAMASSA	57
XIV. SEIANTI: PARLAMENT III	58
XV. CINEMA	60
XVI. QUI FOS SOPAR	61
XVII. LOST WITHOUT YOU	63
XVIII. DELS ROBATORIS I LA INGENUÏTAT	65
XIX. EXCAVACIONS CAMPANARI	66
XX. LA PORTA DE LA POESIA	68
XXI. EL LLADRE SEGON	70
XXII. SEIANTI: PARLAMENT IV	72
XXIII. ENTRE L'ARNO I EL TÍBER	73
XXIV. NECRÒPOLI	76
XXV. LLIBRETA D'APUNTS	77
XXVI. OINOCHOE	80
XXVII. CURTUN	81
XXVIII. LEGÍTIMA QUEIXA DE LA SENYORA MUGRÓ (LQDLMS)	81
XXIX. NO TINC CAP DRET	83
XXX. FIORI (escena última)	84
SORTIDA DEL PÚBLIC	85
BIBLIOGRAFIA	87
AGRAÏMENTS	88
CONTACTAR AMB L'AUTORA	89

PRESENTACIÓ

L'etrusca constitueix una obra de dramaturgia catalana contemporània. El text es crea amb una perspectiva clara de defensa del paper de la dona a la societat, tant a l'antiga com a la contemporània, així doncs, des d'un crit feminista i de recomposició de les jerarquies i hàbits socials i culturals. La creació vol també permetre a una actriu de més de cinquanta anys la possibilitat d'interpretar un gran paper, una història on ella hi és la gran protagonista: la dona artesana, ceramista, que té una parella masculina, també treballador en el món de la manufactura, a través de la farga, del treball amb el metall. L'obra vol ser interpretada per actors madurs, d'entre 55-65 anys.

A diferència del món actual, ultraràpid i tecnològic, *L'etrusca* té un tempo humà i més lent, suggeridor i amb simbologies, i constitueix una convidada a la reflexió i al canvi de rumb de les persones quan creiem que ja n'ha arribat el moment.

També hi ha un ús simbòlic de la llum i del cercle: sinònims de vida i de quadratura, de connexions, codis i valors universals.

Els recursos audiovisuals hi són presents, si bé amb molta prudència, al contrari de les tendències de la posada en escena contemporània. Hi ha un interès profundíssim en procurar el teatre ritualístic i més essencial, la manufactura, la sensorialitat, la humanitat, la contemplació, l'artesania teatral, el minimalisme i la sintetització teatral.

Aquest **teatre de text** sembla que passa al món antic, etrusc. Però de fet, l'obra proposa un joc: potser l'obra transcórre al temps actual, mentre som visitants d'un museu. Quan mirem les obres museogràfiques, la nostra imaginació situa les peces d'art i artesanía en el seu temps. És l'espectacle *L'etrusca* el què imagina l'espectador quan és visitant d'un museu? Mana la nostra imaginació i les ganes de veure els temps passats? És *L'etrusca* un espectacle que exhibeix la vida al passat (etrusc), del qual sempre queden restes a través de les recopilacions que fa un museu? La resposta la té el públic assistent a la representació teatral. Tot i això, la doble possibilitat de viure l'obra, hi ha el factor Seianti, la protagonista. Ella fa de pont, entre passat i futur (pot veure/viure/parlar del futur), de manera que, en definitiva, molt possiblement serem a un temps i un espai del no-res, del tot o a una dimensió indefinida.

L'autora

PERSONATGES

SEIANTI, dona etrusca, uns 55 anys
THEFARIE, home etrusc, uns 60 anys

Hauríem de situar l'edat de la nòmina actoral entre els 55-65 anys.

ÈPOCA

any 380 aC

(poc després del saqueig de l'etrusca ciutat de Pyrgi, del 384 aC,
fet per Dionís el Vell, tirà de Siracusa)

any 2017 dC

(temps actual, en un món museístic de natures mortes i remembrances)

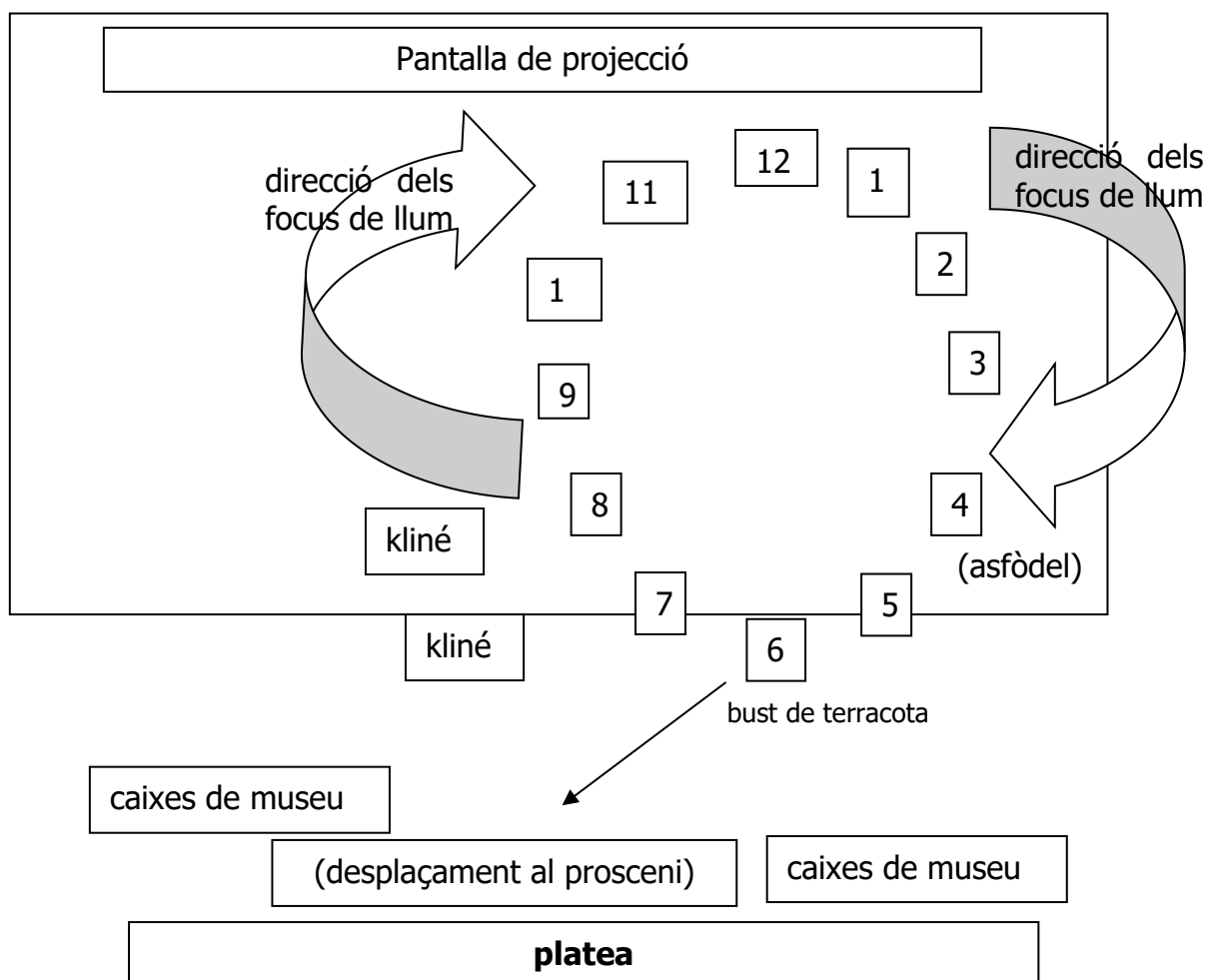
Format mig escènic. Teatre de proximitat. Dreta i esquerra: les del públic.

Text en negreta = frase important, dir-la destacada i clar,
o bé ajuda mnemotècnica per a l'actor.

ESPAI ESCÈNIC

La sala té disposades en cercle tot un seguit d'objectes, estan invisiblement numerats, segueixen l'ordre de les agulles del rellotge. Cada objecte (de fet, de museu) és el reclam o el protagonista indirecte d'una escena. Normalment reben una il·luminació zenital, bé un de sol (moment de protagonisme i inici d'una escena) o bé tots plegats (moments còsmics) bé al mateix temps (idea de gàbia de llum i de destí) o a través d'una seqüència de llums tot seguint el sentit de les agulles del rellotge (idea del pas del temps, de destí, de predestinació, de canvi, de dolor, de seqüències vitals,...). Aquest joc de llum (en especial la gàbia lumínica) i el tema instrumental On Reflection de Max Richter constitueixen els trets identificadors d'aquesta obra.

(12 objectes presentats, al terra, exhibits com a un museu; numerats internament en el sentit de les agulles del rellotge)

RESUM PER ESCENES

I. WHAT I'M LOOKING FOR

Seianti, la protagonista, demana un procés de seducció vital. No sap ben bé si ha de continuar o no amb la seva mateixa parella de vivències i complicitats.

II. ESMORZAR

Hi ha grans guerres que comencen amb grans silencis, diu Seianti. Interioritzacions, exterioritzacions, recerca a l'interior de l'ésser humà.

III. THEFARIE

Presentació del protagonista masculí, en Thefarie. El món del treball i de les vocacions.

«Thefarie no deixa de ser un bon home. Les seves eines, del seu ofici de ferrer, sempre m'havien excitat, talment com el moviment del seu cos, decidit i enèrgic, quan treballava al taller, un taller amb el que flirtejava deu hores al dia tocant bronze, però també altres materials.»

IV. ESCOLTA EL RIU

Unes flors, els asfòdels (alta simbologia), arriben a escena. El pas dels anys, la rutina, la monotonia, l'anhel de passió, la seguretat, l'excés de confiança, l'acomodament. La filosofia, la poesia. La facilitat, la simplicitat, els processos reflexius.

V. PEDRES DE TOMBES

Els treballs artesans. Els saquejos històrics. Els morts, els vius, la subsistència.

VI. EL FUTUR LLIBRE DE LES CARES (FB)

La tecnologia. Google Maps, Facebook. El paper de la dona. La cortesia.

VII. SEIANTI: PARLAMENT I

Primer ús del discurs del Juli Cèsar de Shakespeare, de l'Acte III, l'escena II, que té lloc al Fòrum i que fa Brutus, un cop Cèsar ha estat mort ("Escolteu la meua causa"). Defensa de la no esclavitud de la dona i de les seves altes capacitats.

VIII. KLINAI (LLITS)

La dona com a ésser d'alta (o activa) sexualitat, tot sovint negada o recriminada pel sistema.

IX. ELS TEMPS QUE CORREN

De la utilitat de la capacitat d'observació i intuïció. Elogi de la cultura i la bondat.

X. SEIANTI: PARLAMENT II

De la inferioritat en tots els camps que s'ha volgut afirmar, sobre la dona.

XI. SÓC. SOY. I AM.

Definició de la dona. Alfabet i civilització. De l'espoli, ambició, materialisme, egoisme.

«Sóc àvida. / Sóc bella sense grans artilugis. / Sóc caçadora. / Sóc dona. / Sóc essencial. / Sóc felina.

Sóc generosa. / Sóc humana.»

XII. HE TROBAT

La poesia com a canal de reivindicació, explicació del món, salvació. El twitter (poètic).

XIII. EI DIA DE L'ARGAMASSA

SEIANTI, al públic: "El dia de l'argamassa". (Pausa petita.) "El dia de l'argamassa" és com vaig batejar el dia en què vaig notar plaer quan va tocar-me una dona.

XIV. SEIANTI: PARLAMENT III

Onze filacteris (missatges escrits) per a un món millor. La República Feminista.

XV. CINEMA

Depressió i experiència estètica.

XVI. QUI FOS SOPAR

Sotregades emocionals. Poema. (...) que (t') espero algun dia al damunt de la meva pell.

XVII. LOST WITHOUT YOU

Thefarie canta amb tristesa la possible pèrdua de la seva estimada Seianti.

XVIII. DELS ROBATORIS I LA INGENUÏTAT

Ús i legitima ingenuïtat.

XIX. EXCAVACIONS CAMPANARI

Benestar. Robatoris.

XX. LA PORTA DE LA POESIA

Poema 'Diàlegs íntims': cal que ens besem.

XXI. EL LLADRE SEGON

Els amics d'en Thefarie: l'Aristo i en Turms, decorador de Marzabotto, i amatíssim de la bellesa en forma de dona..

XXII. SEIANTI: PARLAMENT IV

Elogi de la sensualitat de la dona. Justificació de l'amor lèsbic.

XXIII. ENTRE L'ARNO I EL TÍBER

Història de Magcarto, l'escrivà de Cartago, i de la seva filla. Elogi i bellesa i evidència de l'amor.

XXIV. NECRÒPOLI

Relat museogràfic d'una necròpoli. De l'estupidesa i simplicitats mentals. De la precisió i idoneïtat.

XXV. LLIBRETA D'APUNTS

Descripció del procés masturbatori femení. De la intimitat.

XXVI. OINOCHOE

«La seva dona començava un procés de canvi. No era màgia, no era bruixeria, no era química, era la fulla que es desplaça a l'arbre. La Toscana començava a obrir tots els pètals, jo començava a desitjar amb força coses i conceptes del segle XXI.»

XXVII. CURTUN

«[...] cal recordar-li a l'amant indecís que la paciència no és mai infinita.»

XXVIII. LEGÍTIMA QUEIXA DE LA SENYORA MUGRÓ (LQDLSM)

Poema. Demanar la mossegada tendra.

XXIX. NO TINC CAP DRET

L'amant que veu perillar la seva relació afectiva. Dret de no propietat del cos estimat.

XXX. FIORI (escena última)

Elogi i missatge universal per a una vida sexual i natural. Elogi del pacifisme.

ATTREZZO (OBJECTES DE L'OBRA)

12 objectes de museu

Objecte 1: caràtula elepé The Joshua Tree, de U2

Objecte 2: mapa de la península itàlica, circa 380 a.C.

Objecte 3: pesa de bronze i plom

Objecte 4: asfòdels del hall del teatre

Objecte 5: cippo sepulcral

Objecte 6: retrat femení en terracota

Objecte 7: làmina metàl·lica amb escriptura etrusca

Objecte 8: gravat amb el rostre de Lucien Bonaparte

Objecte 9: sis platets amb peu, d'argamassa

Objecte 10: plat etrusc, tipus Genucília

Objecte 11: braser, IV a.C.

Objecte 12: un pilar de tomba d'una necròpoli

12 peanes per als objectes de museu (una mòbil, a escena 6)

12 asfòdels de cartró-pedra o similar (al hall del teatre)

1 pantalla de projecció

4 caixes de transport museístic (2 a dreta i 2 a esquerra escena)

1 poma que menja Thefarie (escena 2)

1 micròfon per a Seianti (escena 6)

1 làmina per ser llegida (escena 7, parlament 1)

2 gandules o seients reclinables o kliné (des de l'escena 8)

1 placa de fang per ser llegida (escena 10, escena 22)

11 filacteris amb missatges escrits (escena 14)

1 estovalles (escena 21, a la falda del públic)

2 gots per beure-hi aigua i gerra amb aigua (escena 21)

2 seients petits o tamburets o cadires menudes (escena 23 i 25)

1 barba postissa gran per a Thefarie (que fa d'Aristo) (escena 24)

1 canelobre etrusc o antic (escena 24, escena 25 eròtica)

1 filtre verd (llum verda a escena final de Thefarie) (escena 29)

1 sostre (o terra) vegetal per a tot l'escenari (escena 30 final)

1 perfum d'espígol per a tota la sala (escena 30 final)

MÚSIQUES I EFECTES SONORS

Escena 2:

Max Richter, *On Reflection*

Vent suau, branques

Escena 6:

Max Richter, *November*

control micròfon

Escena 9:

veu en off (pitonissa-sa)

Escena 10:

soroll de gent a un moll (port)

Escena 12:

veu en off de Seianti

Escena 13:

sorra que s'està filtrant

Escena 14:

soroll de gent a un moll (port)

Katie Melua, *I Will Be There*

Escena 16:

veu en off de Seianti

Escena 17:

Freya Ridings, *Lost Without You*

Escena 20:

Sophie Zelmani, *Stay With My Heart*

Escena 22:

soroll de gent a un moll (port)

Escena 23:

Ólafur Arnalds, *Only The Winds*

Escena 25:

veu en off de Seianti

Amb sortida públic:

Max Richter, *On Reflection*

APUNTS PER A LA IL·LUMINACIÓ

ESCENA I. WHAT I'M LOOKING FOR

Fosc.

Inici obra amb actriu a prosceni, meitat dreta escènica.

Zenital: Il·luminació objecte 1, portada L.P. A continuació, projecció objecte 2 a pantalla fons.

Zenital: sobre l'actriu.

Fosc molt lentament.

ESCENA II. ESMORZAR

Fosc

Gàbia de llum estàtica (12 focus zenitals simultanis en cercle, les 12 posicions d'un rellotge).

Gàbia de llum en moviment (anar apagant, des de posició-objecte 1, al 12); amb música fons.

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 2, mapa. A continuació, projecció objecte 2 a pantalla fons.

Fosc lentament.

ESCENA III. THEFARIE

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 3, pesa de bronze. A continuació, projecció objecte 3 a pantalla fons.

Projecció intercalada uns segons de: El Marquès de Salamanca. Torna la projecció objecte 3.

Fosc lentament.

ESCENA IV. ESCOLTA EL RIU

Efecte de llum oscil·lant, com raigs de sol, al damunt de les plantes (asfòdels, objecte 4).
Fosc lentament.

ESCENA V. PEDRES DE TOMBES

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 5, cippo (penis). A continuació, projecció objecte 5 a pantalla fons.

Fosc lentament.

ESCENA VI. EL FUTUR LLIBRE DE LES CARES (FB)

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 6, peana amb cap femení, situat al cercle (peces de museu).
A continuació, projecció objecte 6 a pantalla fons.

Micròfon per a l'actriu (estava al terra).

Fosc lentament.

ESCENA VII. SEIANTI: PARLAMENT I

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 7, làmina d'or escrita. A continuació, projecció objecte 7 a pantalla fons.

Fosc lentament.

ESCENA VIII. KLINAI (LLITS)

Fosc.

Llum general (entraran a escena una mena de llits, kliné, mobles per reposar estirats).

Quan actriu i actor estan repenjats, encetem la projecció al fons d'un moble similar: una kliné.

ESCENA IX. ELS TEMPS QUE CORREN

(Segueix la llum general).

(Segueix la projecció al fons escènic de la kliné, moble llarg per reposar tot el cos).

Canvi a: projecció ull gegant al fons escènic (després de la frase "Els temps corren, transcorren.").

Fosc lentament de llum i de la projecció ull gegant.

ESCENA X. SEIANTI: PARLAMENT II

Il.luminació frontal (petit monòleg).

Projecció durant tota escena, al fons escènic: port o motius portuaris (antics o moderns).

Focus frontal a actriu, que parlarà sola a escena.

Final escena: fosc brusc, després de la frase: "que vulgui ser un esclau?".

ESCENA XI. SOC. SOY. I AM.

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 8, gravat, dibuix d'home, Bonaparte. A continuació, projecció objecte 8 a pantalla fons.

Actor: al centre escènic.

Actriu: caminarà entre el públic de platea.

Fosc brusc, després de la frase (parla l'actor): "maleïda la gent que fa desaparèixer les coses que per justícia divina havíem de compartir".

ESCENA XII. HE TROBAT

Fosc total. Escena sense actors (només veu en off).

Gàbia de llum estàtica (12 focus zenitals simultanis en cercle, les 12 posicions d'un rellotge).

Fosc brusc, després de la frase: "una tropa de 24.569 apassionats".

ESCENA XIII. EI DIA DE L'ARGAMASSA

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 9, sis platets d'argamassa. A continuació, projecció objecte 9 a pantalla fons.

Fosc brusc, després de la frase (parla l'actriu): "Alguna cosa de la divinitat Voltumna estava jugant amb mi".

ESCENA XIV. SEIANTI: PARLAMENT III

Llum general (escena de portar, ensenyar al públic, textos a escena).

Projecció durant tota escena, al fons escènic: port o motius portuaris (antics o moderns), amb optatiu substituir-la per una projecció simultània de cada frase mostrada al públic.

Final escena: fosc brusc, després del temps de lectura donat al públic de la frase escrita que actriu i actor mostren: "Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser un esclau?".

ESCENA XV. CINEMA (curta)

Llum general.

Fosc brusc, després de les frases (parla l'actriu): "No sé on soc. No acabo de saber-ho".

ESCENA XVI. QUI FOS SOPAR

Escena amb penombra forta (s'acaba tot recitant l'actriu un poema).

Zenital: Il·luminació objecte 10, un plat etrusc. A continuació, projecció objecte 10 a pantalla fons.

ESCENA XVII. LOST WITHOUT YOU

Continua la mateixa penombra forta d'abans (l'actor cantarà, trist).

Fosc lentament, després de les frases (l'actor acaba la cançó): "You said I wanna see the world, And I said: go".

ESCENA XVIII. DELS ROBATORIS I LA INGENUÏTAT

Llum general.

ESCENA XIX. EXCAVACIONS CAMPANARI

Zenital: Il·luminació objecte 11, un braser. A continuació, projecció objecte 11 a pantalla fons.

Fosc lentament, després que actriu i actor, ballan, han acabat marxant d'escena.

ESCENA XX. LA PORTA DE LA POESIA

Llum general.

Penombra forta, després de (parla l'actriu): "Paddade, o sigui Poemes amorosos de dona a dones estimades".

Poema. Diàleg. Amb l'entrada de música: Gàbia de llum en moviment (anar encenent, des de posició-objecte 1, al 12); amb música fons.

Fosc.

ESCENA XXI. EL LLADRE SEGON

Llum enfocant 1a fila del públic (hi actuaran actriu i actor).

Fosc.

ESCENA XXII. SEIANTI: PARLAMENT IV

Il·luminació frontal (petit monòleg, actriu) tota l'escena.

Projecció inicial, al fons escènic: port o motius portuaris (antics o moderns).

Projecció següent, a resta escena: cares de dona (modern), abans no comença a parlar l'actriu.

Final escena, després de la frase: "Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser esclau de teories entecades de mentida?".

ESCENA XXIII. ENTRE L'ARNO I EL TÍBER

Abaixem més la llum. Es fa la penombra a la sala. Clima íntim. Hora del conte.

Fade out de la música i fosc.

ESCENA XXIV. NECRÒPOLI

Fosc.

Zenital: Il·luminació objecte 12, columna, pilar de tomba etrusca. A continuació, projecció objecte 12 en context (pilar-tomba etrusca) a pantalla fons.

Llum general (l'actor interpreta 2 papers).

Després que l'actor deixa un canelobre a escena prop del públic, es fa el fosc.

ESCENA XXV. LLIBRETA D'APUNTS

Llum que aporta un canelobre (escena eròtica de l'obra).

Fosc, després de la frase: "Així acabo l'explicació que ha fet enrogir les meves galtes, com si fos una adolescent encesa, compromesa, literària".

Veü en off de Seianti (dona protagonista) a les fosques. Amb la frase: "viure a la seva terra i a la seva extensió", final de l'escena (últim fosc, abans del canvi d'escena).

ESCENA XXVI. OINOCHOE (= TIPUS DE GERRA)

Llum.

Fosc brusc, després de la frase (actriu): "He dit. Dixit. Deixo dit".

ESCENA XXVII. CURTUN

Llum.

Fosc brusc, després de la frase (actriu): "I també Turan, la deesa de l'amor".

ESCENA XXVIII. LEGÍTIMA QUEIXA DE LA SENYORA MUGRÓ (LQDLSM)

Llum.

Poema (recita l'actor).

Fosc brusc, després de la frase (actriu): "els camins sempre són bons de trobar, i els canvis (positivament) imprescindibles de tenir".

ESCENA XXIX. NO TINC CAP DRET

Llum verd gespa.

Fosc lentament quan l'actor ha acabat l'escena (" Per si el destí, la força, els déus, la sort, fa rebrotar branques en la nostra història").

ESCENA XXX. FIORI (escena última)

Llum general.

Progressiu, substitució de la llum general per: Gàbia de llum estàtica (12 focus zenitals simultanis en cercle, les 12 posicions d'un rellotge) però amb un in crescendo d'intensitat.

Fosc general només deixem llum de la gàbia de llum (dreta escènica): quan l'actriu acaba l'escena, amb frase: "La vida que ha de ser".

Fosc lentíssim de tota la gàbia junta (tots 12 focus junts).

OBRA TEATRAL

ART SOLIDARI AL HALL DEL TEATRE

La sala del hall del teatre té al seu espai, on espera el públic, dotze grans asfòdels, fets potser de paper maixé, bells, encisadors (treball d'artista, o no). Cadascun d'ells té penjat o enganxat al revers una les cites o fragments literaris que venen a continuació. (Cal el màxim respecte als asfòdels: o sigui a la natura, les persones, els animals, el planeta).

S'establirà un sistema per recollir donacions de diners i el donant podrà deixar el seu nom per participar en un sorteig final d'asfòdels.

Acabada la temporada o el bolo teatral, el conjunt escultòric o cada asfòdel se sortejarà¹ entre la gent que ha deixat el seu nom i contacte.

Els diners recollits es donaran a alguna entitat social que ajudi les dones que han patit violència de gènere a la ciutat on s'ha representat l'obra.

Mentre l'obra es representi a un espai escènic, una explicació sobre això presidirà l'accés a la sala.

¹ Fantàstic si hi ha la nota de premsa corresponent.

FRAGMENTS LITERARIS DE CADA ASFÒDEL

Asfòdel DH Lawrence

1

Hay un extraño silencio y una curiosa quietud en los sitios etruscos donde he estado, completamente distintos de la fantasmalidad de los sitios célticos, de la sensación un tanto repelente que producen Roma y la vieja Campania y de la sensación más bien horrenda que se obtiene en los sitios con grandes pirámides en México: Teotihuacan y Cholulua, y Mitla en el sur; y distintos de la idólatra amistosidad de los sitios budistas en Ceilán.

(David Herbert Lawrence, *Atardeceres etruscos, Etruscan Places*, p. 27)

Asfòdel Goethe

2

[...] amic meu, si les llums del crepuscle arriben als meus ulls,
i el cel i el món que m'envolten reposen a la meva ànima com la imatge d'una dona estimada,
llavors sospiro i exclamo: "Si jo pogués expressar tot el que sento!

(Goethe, *Werther*)

Asfòdel Sharon MacDonald

3

Cal enderrocar les suposicions habituals sobre què es recull en un museu i qui decideix què s'hi ha de col·leccionar, és a dir, conservar. També cal repensar què fer amb aquests objectes, com aconseguir noves connexions entre ells i entre ells i les persones, el públic.

(Sharon MacDonald, antropòloga cultural)²

² <http://lab.cccb.org/ca/quins-seran-els-records-del-futur-entrevista-amb-sharon-mcdonald/>.

Asfòdel romandalusí

4

Qué faré, mamma? Meu al-habib est ad jana.
(Què faré, mare? El meu amic està a la porta.)
(Yosef Ibn Saddiq, jarxa romandalusí)

Asfòdel Epicur

5

Si lluites contra totes les sensacions, no tindràs res amb què distingir per confrontació aquelles que dius que són falses.
(Epicur, *Sobre la felicitat*)

Asfòdel Mary Beard

6

[...] les veus de les dones no se senten públicament en la nostra cultura contemporània [...]
(Mary Beard, *La veu i el poder de les dones*, p. 9)

Asfòdel Dolores Juliano

7

[...] si bien subsiste el hecho de que, mientras la correlación de fuerzas sea muy desigual, los discursos que emitan los distintos sectores serán escuchados de distinta manera, al mismo tiempo vemos que la ingenuidad de creer que el mundo puede arreglarse con palabras tiene cierta base real [...]

(Dolores Juliano, *Tomar la palabra*, p. 12)

Asfòdel Saint-Exupéry

8

És molt senzill: només s'hi veu bé amb el cor.
(Antoine de Saint-Exupéry, *El Petit Príncep*)

Asfòdel La Capmany

9

La veritat necessita ser dita perquè si no es diu no existeix. No existeix una veritat interior diferent de la veritat que es parla, i així hem après a mentir-nos, a simular, a tenir por del risc de les paraules. [...]

(Maria Aurèlia Capmany, *Dietari de prudències*, p. 185)

Asfòdel MMM

10

No m'havia imaginat mai que el meu cos pogués desitjar tant una dona
(Maria Mercè Marçal)

Asfòdel Montserrat Roig

11

[...] m'apunto al parlar per parlar, m'apunto amb els qui baden i conviden a badar, m'apunto amb els qui saben per què riuen i, per tant, no els fa cap vergonya plorar. M'apunto amb els qui perden el càrrec perquè saben que tota injustícia no duu a l'ordre, sinó a un desordre més gran. [...]

(Montserrat Roig)

Asfòdel Moll

12

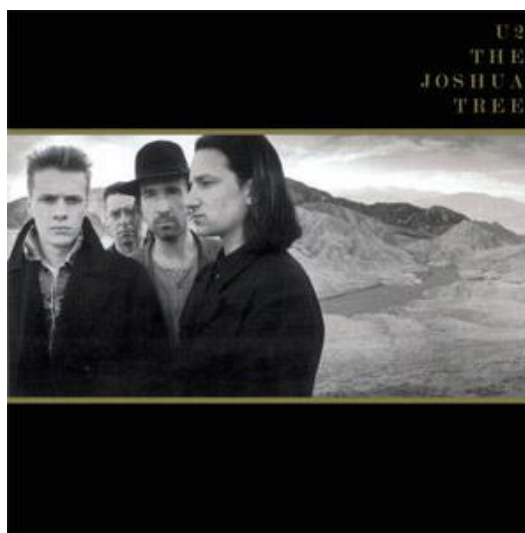

[...] No cal que vingui un príncep blau a pintar paraigües vermells que ens aixoplugin de la sordidesa. Però on diu príncep posa-hi somriure d'un infant a les escales del metro, lluna plena de novembre que et sorprèn a primera hora del matí al bell mig del carrer, aroma de cafè en un bar que no haves vist mai i que sempre havia estat allà mateix. Posa-hi qualsevol detall anodí que només tu pots convertir en miracle.

(Sònia Moll, *Creixen malgrat tot les tulipes*, 'Bad Day', p. 55)

L'etrusca
(El poder d'una dona)

Teatre

Objecte 1: Portada de l'elapè *The Joshua Tree*, del grup britànic U2 (1987)

I. WHAT I'M LOOKING FOR

SEIANTI, OBJECTE 1

Fosc. SEIANTI asseguda a una caixa gran i ampla, al prosceni, a tocar del públic, a la meitat dreta de l'escenari. Rere seu, objectes disposats en cercle, en peanes, com si fóssim a un museu: tenen una petita explicació a sota³. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 1: la funda de l'L.P. The Joshua Tree. (Sempre a posteriori o simultàniament: projecció de l'objecte 1). A continuació, neix molt lentament un focus zenital, que il·lumina la dona. Cercle menut de llum al terra. Ella comença a parlar...

SEIANTI, a l'horitzó: Li he demanat al meu home un procés de seducció. Després de trenta anys plegats ho he trobat coherent. Possiblement també engrescador. Tal vegada els homes de Pyorgoi -Pyrgi per als menys puristes- no aprovin aquesta decisió meva, d'una dona forta i valenta, d'una ceramista i bruixa bona, no pas com les de Macbeth— féu la paraula aguda, féu la tònica a la darrera sí·laba: Mac-béz.

³ Si el pressupost i/o l'espai ho permet, es projecta (potenciació del discurs, clima, museístic, i del ser) simultàniament o a posteriori la foto de la peça i l'etiqueta que l'explica (llegenda, superior o inferior), al fons escènic, a banda de la il·luminació zenital que es fa de cada peça que protagonitza una escena. Mai les fotos descontextualitzades, sense explicar, pura imatge. Si no hi ha pressupost, es podria substituir, a criteri de la direcció escènica, la projecció per una veu en off que llegeix el peu d'imatge.

(Pausa.)

Jo, a aquesta gent portuària, que no ha tingut mai gaire por a les onades decidides i ferotges, enceses pels moments agres, els diria: «homes, no sigueu obtusos. No sigueu estaticistes. Accepteu la benedicció que constitueix un canvi, el can-vi.». ...O el problema és el fet que qui fa la proposta és una dona?

(Pausa llarga.)

What I'm Looking For. (Intrigada:) Què estic buscant?

Estic buscant, estic només buscant, només buscant "d'estar amb tu", que cantaran els iú-tú⁴ el mil-noucents-vuitanta-set a *The Joshua Tree*.

No sé si "tu" ets tu, Thefarie⁵.

Only to be with you (en to afirmatiu, seriós)

Only to be with you (en to pensarós, més lent, certa melàngia).

Fosc molt lentament.

II. ESMORZAR

Objecte 2: Mapa de l'època, 380 a.C. a Itàlia ⁶

⁴ Grup musical U2, dita la lletra i el número en anglès.

⁵ Ho pronunciarem: Tefarí.

⁶ Un de possible, a: http://agora.ucv.cl/docs/528/HIS_ANT/roma/romapa/etruria.jpg

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 2

*Fosc. S'il·luminen simultàniament tots els objectes, cadascun amb un feix zenital de llum (gàbia lumínica estàtica). SEIANTI està dempeus immòbil, prop del públic, com si fos una peça de museu. Poc després, comença a sonar el tema **(PISTA 1)** On reflection de Max Richter⁷ (aproximadament el primer minut i 15 segons de la peça): s'aniran apagant un a un cada focus que il·luminen els objectes distribuïts en cercle, per l'ordre de les agulles del rellotge (posició 1 fins a la 12). Es pot repetir el procés, si es vol allargar el tema, il·luminant un a un, i tornant-los a apagar, un a un... Mentre ha durat la música, SEIANTI ha anat amb extrema delicadesa i lentitud acariciant-se la cara, resseguint-se la seva fesomia, resseguint una mà amb l'altra,...: s'està reconeixent però també buscant, com a persona, com a ésser receptor. A l'estona, quan cal, fade off i fosc.*

Fosc. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 2: un mapa de l'època, 380 a.C., a Itàlia. A continuació, SEIANTI se situa prop d'aquest objecte. Projectió de l'objecte al fons escènic, si és possible.

SEIANTI, al públic: Els etruscs som un poble potent, ric i famós. Jo sabia que això s'acabaria amb el domini que sofriríem de Roma. Però ara no és el moment d'exposar-ho, de parlar de penúries.

A la cuina estant: PENSAR. En un d'aquells típics moments en què la ment (sàvia, assenyada) d'una dona s'escapa horitzó enllà. Un moment en què pensa profundament i detallada, com totes les fèmies -en especial, les instruïdes- acostumem a fer. Pensem, pensem, rumiem: per fer el bé social o cultural, per a la millora domèstica o familiar, o per al testimoniatge que es vol deixar a les generacions futures.

⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=t8vVKAu7DRo&index=1&list=PLKpIVKBXQILKCzuaUWbvUQuSTOA2B6Sa0>

A la cuina estant: ara, RECORDAR. Faig un viatge en el temps, puntual i fugaç... Un viatge que em produirà benestar emocional, espiritual. Previ a la jornada i a les hores de monotonia (no menyspreables).

(Sona ara un ventet, branquetes mogudes per un vent suau...)

Recordo un dia de berenar. Un dia de berenar prop del Tíber. Hi havia un ventet suau, aquell de quan t'apropes a una ribera. Jo anava fresca de roba, oberta de mentalitat, receptiva dels sentits.

(Entra THEFARIE per un costat, menjant una poma. Passeja per l'escenari mentre va mastegant-la. Somriu a Seianti algunes vegades, mentre ella se'l mira calmosa i en silenci. Quan THEFARIE s'asseu, ella continuarà llavors parlant, al públic).

Mentre hi berenàvem, jo mirava atenta el front d'en Thefarie *(el mira, ell no la mira, va menjant tranquil)*: ell no sospitava res. El seu cervell no havia imaginat, no sospitava, que jo, la ceramista principal de Pyrgi, volia alguna cosa més que la vida estàndard que em feia cuinar i sociabilitzar cada dia. Alguna cosa més que "el manar més" que no pas fan les dones gregues i romanes. *(Pausa)*.

Hi ha grans guerres que comencen amb grans silencis. Guerres personals interiors que van aixecant progressivament les torxes. Un món encès costa d'apagar. *(THEFARIE tira ara amb violència considerable la poma ja molt mossegada, contra un mur de l'escenari. Una mala intuïció?? Una guerra personal o física propera?? Espera uns segons, s'aixeca i marxa. Seianti, sola a l'escenari, es passa la mà per la galta i la deixa reposant a la boca i la barbeta).*

Fosc lentament (la nit i els dies).

Objecte 3: Pesa de bronze i plom, de Cerveteri. III a.C. Museo di Villa Giulia, Roma.

III. THEFARIE

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 3

Fosc. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 3: una pesa de bronze i plom. Projecció de l'OBJECTE 3. A continuació, SEIANTI se situa prop d'aquest objecte.

SEIANTI: Thefarie no deixa de ser un bon home. Les seves eines, del seu ofici de ferrer, sempre m'havien excitat, talment com el moviment del seu cos, decidit i enèrgic, quan treballava al taller. Un taller amb el que flirtejava deu hores al dia tocant bronze, però també altres materials.

(Petita pausa.)

Simultàniament, a la seva força bruta, també era metòdic i pulcre: amb els detalls, amb l'acabat, amb el poliment...

En Thefarie tenia vocació, un aspecte que cal sempre valorar, esperonar, destacar. **Les vocacions, recordem, tenen un factor de bellesa molt alt.**

(Entra THEFARIE, que repeteix dos cops la darrera frase, al públic):

THEFARIE: Les vocacions, recordem, tenen un factor de bellesa molt alt. *(Pausa.)* Les vocacions, recordem, tenen un factor de bellesa molt alt. *(Agafa l'OBJECTE 3, se'l mira orgullós, l'acarona, el mostra al públic mentre Seianti ho contempla; el deixa al seu lloc,*

s'asseu entre el públic de la primera fila o bé marxa d'escena, al ritme propi de la seva edat.)

(SEIANTI torna a parlar, al públic:)

SEIANTI: Ell rebia molts encàrrecs des de Tarchna, tot i que el trànsit entre les ciutats acostuma a ser baix. Potser podem dir que el déu Sethlans, déu del foc i de la forja, sempre l'ha emparat, bastant. Bastant.

(SEIANTI agafa la pesa de bronze i la va passant i deixant veure i tocar a diverses persones de la primera fila, mentre parla) Un bon volum de feina el feia feliç, més que feliç: orgullós. Talment, també s'hauria sentit ben cofoi, ho sé, si jo li hagués avançat allò que el futur molt llunyà li tenia preparat: alguns dels seus treballs s'exposen avui silenciosos i perduradors al Museo Civico Archeologico de Bolonya: *(orgullosa)* bravo, bravo, Thefarie!!

(SEIANTI ara recull la pesa de bronze i surt de la primera línia escènica. Recuperada una certa distància i la frontalitat, mirant cap a l'horitzó, parla:)

SEIANTI: Mai vaig confessar-li que les seves creacions de metall sortiren d'Itàlia, camí *(resseguint un mapa imaginari)* d'altres indrets, camí d'Europa, per culpa (o per encert) dels col·leccionistes del dinou.

(Projecció momentània, per un incís, al fons escènic: El Marquès de Salamanca.)

El Marquès de Salamanca mentre feia la còpula portava algunes nits un pectoral etrusc, de bellíssima factura: però això només ho sé jo, jo que puc tirar endavant i endarrera, que sóc millor que cinquanta superherois amb maillot i amb tupé sexualment dialogant.
(Pausa.)

Ai, Thefarie, si haguessis tingut la meva saviesa, la meva visió de futur, la capacitat de visualitzar abans de l'acte i des de la potència. Potser llavors... ja series mitja dona.

Fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment).

Objecte 4: Asfòdels de paper maixé

IV. ESCOLTA EL RIU

SEIANTI, THEFARIE, PROJECCIÓ DE L'OBJECTE 4

Tota l'escena traspasa amb una llum oscil·lant, com de raigs de sol damunt dels asfòdels, del fet de picar el metall, del reflex de sol damunt les aigües d'un riu.

S'il·lumina zenitalment la zona de l'OBJECTE 4: (no hi ha res⁸; espai reservat per a asfòdels). Projectió, al fons escènic: asfòdels.

Si THEFARIE era assegut entre el públic, dialoga assegut amb Seianti (o bé entra a escena si no hi era).

SEIANTI, al públic: Thefarie em va veure immòbil a l'atri. Va decidir parlar-me.

THEFARIE: Seianti, sembles un asfòdel proper al rierol que ve cap a Caisra⁹. Però trist.

SEIANTI: M'ho notes? Estrany. Em mires ben poc.

THEFARIE: No et miro perquè treballo el bronze amb ganes.

SEIANTI: Portes¹⁰ més temps amb el bronze que amb mi. L'hauries ja d'haver avorrit.

THEFARIE: Disculpa, Seianti. No voldria.../

SEIANTI: /Thefarie, com em veus?

THEFARIE: Trista, ja t'ho he dit. Trista i pensarosa.

SEIANTI: Thefarie, tinc cinquanta-cinc anys.

THEFARIE: Una edat de reposar.

SEIANTI: Reposar de què?

THEFARIE: De... De... Dels embolics i maldecaps de la vida.

SEIANTI: Thefarie, no vull reposar! Vull que em bulli la sang.

THEFARIE: I la sang no bull amb activitats simples?

SEIANTI: Quotidianes?

THEFARIE: Suposo. Són les menys perilloses.

SEIANTI: No vull activitats simples i poc perilloses. Necessito experimentar. Com ho fa un científic, com ho fa un estudiant decent.

THEFARIE, *qüestionant les paraules*: Ciència, decència...

SEIANTI: Decència per ser indecent i investigar aquest món infinit.

THEFARIE: No parlem tant. Si et miro tot sovint, pico malament el bronze. Perdré la peça.

SEIANTI: Millor que perdis el bronze que no pas a mi.

THEFARIE, *rient*: A tu no et perdré!

⁸ No hi ha res a la zona que ocuparia l'OBJECTE 4 perquè són els asfòdels que hi ha al hall del teatre. Idea del joc del passat amb el present, interacció. També, idea de: existència, inexistència, mancança, no-res, realitzacions pendents, pèrdua...

⁹ Actual Cerveteri, a Itàlia.

¹⁰ Portar temps en una relació.

SEIANTI: Per què no?

THEFARIE: Perquè portem tota la vida plegats. Ja és una cosa natural. *(Feliç, innocent)*
Com ho són els asfòdels!

SEIANTI: Serà una cosa natural si flueix. **No són naturals les coses estancades.**

Escolta el riu, Thefarie. Escolta'l i escolta'm a mi. De fet, som la mateixa cosa.

(Pausa. SEIANTI ara relata el moment:) Thefarie arrugà el nas. Mai li havia agradat la filosofia ni la poesia. Ni el llenguatge figurat. Ni els sentiments complicats ni els matisos per donar-li a la vida. Acabà dient-me: - Sou rebuscades, les dones rasennes¹¹. La dona romana és més planera: potser m'hauria d'haver casat amb una romana.

THEFARIE: Sou rebuscades, les dones rasennes. La dona romana és més planera. Potser m'hauria d'haver casat amb una romana.

THEFARIE es gira, d'espatlles al públic, queda immòbil, mirant la projecció del fons escènic (els asfòdels...tristos).

A continuació, fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment).

¹¹ Els etruscos s'autodenominaven rasenna o rašna. Font: <https://es.wikipedia.org/wiki/Etruscos>.

Objecte 5: Cippo sepulcral etrusc, de forma fàl·lica. Gabineto Secreto, Nàpols.¹²

V. PEDRES DE TOMBES

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 5

Fosc. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 5: el fal·lus. THEFARIE comença a caminar fent cercles per escena; SEIANTI se situa prop de l'objecte 5.

SEIANTI: En Thefarie està nerviós. Camina pel davant de casa nostra dibuixant massa cercles. Sé que entrarà i abocarà els seus neguits. El conec de fa tant de temps. Thefarie traspasarà la porta. Em mira.

THEFARIE, *que ara s'atura i mira tres cops Seianti, abans de parlar*. Seianti, fa quatre anys de l'animalada del de Siracusa¹³. Encara no ens n'hem refet. Va costar molt reconstruir la ciutat i encara més està costant reemprendre els negocis. El treball amb el bronze ens resulta insuficient. I tu, trempada (i atípica) com ets, amb la ceràmica tampoc fas prou calaix, no soluciones la nostra economia.

SEIANTI, *després d'un sospir*. No podem vendre res, tampoc tenim tant...

THEFARIE: He pensat que hauria d'anar a robar a les tombes nobles.

¹² Imatge disponible a:

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Cippo_sepulcrale_etrusco_a_forma_di_fallo_con_nomi_iscritti_da_chiusi_o_perugia,_II-I_sec_ac._ca._s.n..JPG

¹³ Saqueig de Pyrgi, de l'any 384 a.C., fet per Dionisi el Vell, tirà de Siracusa.

SEIANTI: Però què dius? Els morts hi estan feliços, banquet aquí, banquet allà!

THEFARIE, *radical, mig encès*: Doncs que callin i facin la vista grossa una estona.

SEIANTI: Thefarie!

THEFARIE: No agafaré l'or. Agafaré coses menors. Les que es venen ràpid. En especial les pedres fàl·liques. Ara estan tan de moda.

SEIANTI: Thefarie!

THEFARIE: Sí, dos amics em recolzen. Ho farem plegats, ben entrada la nit.

SEIANTI: Thefarie, quins són aquests dos amics? L'Aristo? És ben ruc.

THEFARIE: És ben atlètic i alt. Em serà útil.

SEIANTI: No té res al cap.

THEFARIE: El cap ja el poso jo.

SEIANTI, *que relata*: La conversa s'interromp perquè un tro enorme ens fa córrer a tancar bé la casa.

A continuació, fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment).

Objecte 6: Retrat femení en terracota, de Cerveteri. IV-III a.C. Museu Gregorià-Etrusc, Vaticà.

VI. EL FUTUR LLIBRE DE LES CARES (FB)

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 6

Fosc. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 6: un retrat femení de terracota. A continuació, SEIANTI se situa prop d'aquest objecte. SEIANTI i THEFARIE fan córrer la peana (bastant alta) del bust de terracota fins al centre del prosceni. SEIANTI queda completament immòbil al seu costat. THEFARIE busca on seure, potser a una caixa de transport museístic, i es mirarà tota l'escena des del seu lloc, perplex i adolorit durant la música.

*Comença a sonar **(PISTA 2)** November de Max Richter¹⁴. En el moment en què comencen a intervenir els violins (o sigui, als 0:44', SEIANTI comença un procés de seducció i diàleg amb el rostre. Se li acosta primerament a besar-lo a la boca amb molta suavitat i lentitud, després per tot el cap, i el frega, el toca, el volteja amb el cos, amb les mans, amb els llavis, amb la nuca, amb els pits, l'acaricia amb les dues mans... Al 2'35", en què la música es fa més intensa, fa més intensos els gestos. S'acaba acariciant a ella mateixa: rostre, tronc, les dues mans sobre les galtes i sobre el llavi inferior...*

¹⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=2Bb0k9HgQxc>

Aproximadament al 3'48 es fa el fade off. SEIANTI està immòbil i callada uns segons, recomposant-se.

Ara, SEIANTI enceta un parlament...

SEIANTI, *agafant un micròfon del terra, al públic:* Thefarie. *(Pausa.)* Thefarie, saps? Avui dos turistes nord-est-ibèrics -catalans, que s'autoanomenen ells- han fet servir un mapa màgic, que es diu Google Maps.

(Pausa.)

Un instrument pràctic amb un nivell de detall i un poder d'immediatesa que mai hauríem pogut arribar a imaginar.

(Pausa.)

Han sabut, a Cerveteri estant, que tenen a vint-i-tres minuts a peu - o el que és el mateix, a cinc minuts en un carro- les restes de la necròpoli de la Banditaccia.

Han llegit el nom de les tombes dels nostres conciutadans, que aquesta societat futura bateja amb noms temàtics: Tomba dei Letti funebri, Tomba dei Capitelli, Tomba della Casetta,...

Han comprovat que tenien accessibles cent-noranta-vuit imatges sobre el lloc.

Tot això sense moure's de casa, saps, Thefarie?

THEFARIE, *amb ulls agegantats, mirant fixament SEIANTI:* estàs ben torrada.

SEIANTI, *al públic:* **(Veure el futur té aquestes coses: que ningú no t'entén).**

(Pausa.)

SEIANTI: A banda del Google Maps, Thefarie, aquesta gent que viu molt després nostre, també tenen cares petite dintre de quadrats de llum. Constitueix un «Llibre de cares». Hi piquen al damunt (*colpeja suau el nas del bust de terracota*) i accedeixen a tot un món visual i emocional de la persona en qüestió. *(Pausa.)* Dels teus coneguts o amics pots saber què han menjat, on han estat, què han vist, què pensen: sense haver de quedar al carrer ni entrar a casa seva. Diuen 'Facebook' a aquest instrument de relacions humanes que va crear un estudiant, un tal Zuckerberg.

(Pausa.)

Thefaries, saps?, les dones comencen en aquest temps històric a fer el que els dóna la gana: casar-se, no casar-se, tenir fills, no tenir-los, tenir-los soles. Si no renten plats, no cusen, no esperen, treballen: no són pas mal vistes. *(THEFARIE bufa, mig agobiat de tant clima de canvi, s'aixeca i va camí de marxar d'escena, camí del taller a donar-li quatre bons directes a un tros de bronze).*

(mig enfadada, perquè THEFARIE està lluny, marxant) Thefarie!

A continuació, fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment).

VII. SEIANTI: PARLAMENT I

Objecte 7: làmina amb escriptura etrusca

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 7

Fosc. S'il·lumina zenitalment l'OBJECTE 7: un làmina metàl·lica amb escriptura etrusca (p.e., les làmines de Pyrgi, amb inscripcions en etrusc i fenici, circa 500 a.C.). A continuació, SEIANTI se situa prop d'aquest objecte. THEFARIE se situa al prosceni.

THEFARIE: Som a taller de Seianti. Jo, Thefarie, estic distret, no faig ben bé res en concret. L'he vinguda a visitar.

SEIANTI, *que ha agafat la làmina de la peana corresponent, i també se situa al prosceni:*

Thefarie, podries si us plau llegir aquest discurs, d'aquesta làmina?

THEFARIE: Discursos, per què necessitem discursos, Seianti?

SEIANTI: És un punt de partida, Thefarie. Un model inigualable, un art de la paraula. Calen canvis. I en una molt bona i imprescindible direcció. Si haguessis vist l'animació d'Steve Cutts¹⁵ que va circular un juliol pel facebook...

THEFARIE: Necessitem tots aquests arguments, tanta xerrera?

SEIANTI: No és xerrera, és bellesa i són arguments. Les dones som més intuïtives i més estructurades, més previsoros. El gran problema és que mai ens heu deixat parlar. Cada dimarts baixaré al moll per canviar el món. M'adreçaré als que venen a comprar i als que descarreguen. Des d'algun objecte alt.

THEFARIE: Seianti!?

SEIANTI, *a THEFARIE:* Comença, Thefarie. (*Relata, anticipa l'acció:*) Thefarie agafa, conformat, la làmina i recita el discurs del *Juli Cèsar* de Shakespeare, de l'Acte III, l'escena II, que té lloc al Fòrum i que fa Brutus, un cop Cèsar ha estat mort. (*Pausa.*) Escolteu la meva causa. Escolteu la meva causa.

THEFARIE *fa ara l'acció relatada i comença a parlar, al públic, tot llegint el revers que hem aprofitat, de la làmina:*

«Sigueu pacients fins al final. Romans, compatriotes, amics, escolteu la meva causa i calleu perquè em pugueu sentir. Creieu-me pel meu honor i tingueu respecte pel meu honor perquè em pugueu creure. Jutgeu amb prudència i aguditzeu l'enteniment per poder jutjar millor. Si en aquesta assemblea hi ha algun bon amic del Cèsar, jo li dic que l'amor de Brutus a Cèsar no és pas inferior al seu. Si aleshores aquest amic em pregunta per què Brutus s'ha alçat contra Cèsar, aquesta és la meva resposta: no és que jo estimés Cèsar menys, sinó que estimava més Roma. ¿Què us estimaríeu més: que Cèsar visqués i tots vosaltres moríssiu com a esclaus, o que Cèsar morís i tots vosaltres visquéssiu com a homes lliures? Com que Cèsar m'estimava, jo el ploro. Com que era afortunat, me n'alegro. Com que era valent, l'honoro. Però com que era ambiciós, l'he matat. [...] ¿Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser un esclau?»¹⁶

¹⁵ Fa referència a *This Is Our World*, una crítica a la deshumanització i la fredor humana, visionable a: https://www.youtube.com/watch?v=tdz4DvDG_gg

¹⁶ Traducció de Salvador Oliva, en la primera edició de Vicens-Vives, de novembre de 1984, p. 71.

SEIANTI: T'has fixat, Thefarie? Els homes maten. I en especial per poder, ambició. Les dones no. El model masculí és violent. *(Canvia de tema)* Bé, molt bé, Thefarie. Has llegit ben correctament. ...Fes costat a les dones, que són la matriu de tot.

THEFARIE: Em preocupes, em preocupes, em preocupes, Seianti.

SEIANTI: Les embranzides arrosseguen, sí ho sé. M'has vist exercir la intel·ligència. Sí, en tinc, en tenim, les dones: i en força quantitat. Que no ens la deixeu exercir, per tenir vosaltres el poder de manera contínua i autoritària, ja constitueix una altra història... *(Pausa. Agafant aire i embranzida:)* Sí, a les microresistències quotidianes! A la construcció de la vida i de la convivència! Sí, a saber autocuidar-se!

En Thefarie aixeca i aixeca i aixeca les celles...

A continuació, fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor que va impregnant les essències).

VIII. KLINAI (LLITS)

Kliné (urna funerària), de Caere, c.510 a.C. British Museum, Londres

SEIANTI, THEFARIE

Llum general. Projecció al fons escènic d'una kliné. SEIANTI i THEFARIE van a buscar i entren¹⁷ (o simulen) una kliné a escena. I, a continuació, una altra. Cadascun s'estira a una.

SEIANTI, *al públic*: Estem gaudint d'un bon àpat. A banda, el vi ha resultat excel·lent, enguany. En Thefarie jeu a gust a la kliné¹⁸. Jo sóc a la immediata. Una làmpada amb oli, que queda al damunt dels nostres caps, bella i apagada, n'és còmplice. Avui he somniat amb dofins i hipocamps, potser perquè me n'havia parlat l'artista de la tomba sisena de la primera avinguda, el muralista que es queda tres setmanes a Caisra. He somniat amb aigua, molta aigua. Diuen que aquests somnis amaguen desitjos d'activitat sexual. Deu ser veritat: el passat dia, quan feia sobrepintura¹⁹ amb el color blanc i el color vermell em vaig aturar: el vermell em va fer pensar en el meu sexe. Vaig reemprendre ràpid l'art del pinzell al damunt de la ceràmica: jo mateixa m'espantava de mi mateixa, de la vulva activíssima, de la ciprina glandular expansivíssima. **Tan ardent pot ser el sexe en**

¹⁷ En defecte, els regidors escènics.

¹⁸ Llit per a portar-hi a terme àpats, consumir-hi menjar.

¹⁹ En l'art de la ceràmica, tècnica més barata, contrària a la de reserva.

una dona? Sí. Aquesta és la resposta. No sé perquè sempre ens han vist com a éssers menors, sexualment passives i "a l'espera de".

THEFARIE, *fascinat però poruc pel que pugui passar, per una possible (r)evolució, tot observant Seianti, repeteix la frase de Seianti: Sí. Aquesta és la resposta. (Pausa.) Sí. Aquesta és la resposta.*

IX. ELS TEMPS QUE CORREN

SEIANTI, THEFARIE

THEFARIE continua reclinat a la kliné. Projectió d'un ull gegant de pupil·la verda al fons escènic.

VEU EN OFF (*dona, home, alternativament*): Pitonisa, pitoni-sa-sa. Pitonisa, pitoni-sa-sa. Pitonisa, pitoni-sa-sa.

SEIANTI s'aixeca de la seva i parlarà dempeus, al prosceni, al públic.

SEIANTI, *en alt, eufòrica*: Estic contenta. Sóc una Seianti radiant:

Sóc una bruixa, una bruixa bona.

Els temps corren, transcorren. (*Pausa curta*).

Obro molt bé els ulls i veig com a Egipte hi regna la Dinastia XXIX, concretament el faraó Acoris, posterior a Psamutis, anterior a Neferites II.

Obro molt bé els ulls i veig com a Estagira neix²⁰ Aristòtil.

Obro molt bé els ulls i veig com a Atenes neix l'orador Demòstenes.

Obro molt bé els ulls i veig com a la terrible Roma hi ha Corneli, Poplícola, Camil, Rufo. El grec Alexandre Magne²¹, rei de Macedònia, fill de la princesa Olímpia, d'Epir, d'aquí a vint-i-vuit anys naixerà: destruirà l'imperi persa, conquerirà Egipte, Palestina i part de l'Índia.

SEIANTI i THEFARIE *que ara s'incorpora de la kliné i s'hi queda assegut, tots dos simultàniament i amb una certa lentitud, oracular.* Et toqui la vida que et toqui: ser senzill, fer senzil. Amb les bigues enormes de la cultura i l'aigua clara de la intuïció i la bondat. Segurament constitueix un bon camí.

SEIANTI, *al públic*: Aquesta és l'eufòria sàvia que m'ha sortit avui de les entranyes, en una pausa de l'amor que em té encabritada, enrampada i foragitada.

A continuació, fosc lentament, simultàniament, de la llum i la projecció del fons escènic. (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor que va impregnant les essències).

THEFARIE surt d'escena quan hi ha la foscor absoluta.

²⁰ Any 384 a. C.

²¹ Cronologia: 356 a.C.-323 a.C.

X. SEIANTI: PARLAMENT II

SEIANTI

Fosc. Som al moll: soroll de gent que parla i es mou. Projectió d'una imatge que suggereix la idea (global, fragmentària, parcial) de port (antic o modern). Un focus il·lumina frontalment SEIANTI, que ara puja al damunt d'unes caixes ben sòlides de transport museístic. El públic representa un auditori de gent de classe mitjana...

SEIANTI, *llegint una placa de fang*: «Sigueu impacients fins al final. Compatriotes, amigues i amics, escolteu la meva causa. Creieu-me per la saviesa natural que viu dintre meu i que traslado de manera lògica, àgil i justa. Si en aquest grapat de gent que sou hi ha algú que odia les dones, jo li dic que ho acabi. Som més llestes, més entenimentades, més pràctiques, més generoses que un home. Se'ns ha deixat a casa amb l'excusa de l'alletament, de la feblesa muscular, i de la inferioritat intel·lectual: purament ha estat per reduir la nostra esfera de poder i per decreïxer el nostre àmbit d'expressió en tots els camps. Hom sap que una cosa amb valor sempre és objecte d'apropiació i, a banda, la reclous, segregacionista i anticompetitiu.

Si ens alcem ara les dones, si ens alcem contra el món, aquesta és la meva resposta: sí!, ja no podem suportar més cap injustícia!

No és que estimem menys que altri i que abans, sinó que estimem ara des de la immediatesa, des de l'acció, des de la llibertat, des de fora de la casa. Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser un esclau?»

A continuació, fosc brusc (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor que va impregnant les essències).

Objecte 8: Lucien Bonaparte (1775-1840). Gravat d'E. Mons, sobre disseny d'H. Rousseau.

XI. SOC. SOY. I AM.

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 8

Fosc. SEIANTI continua al damunt de les caixes, silenciosa i immòbil. S'il·lumina l'objecte 8, un gravat amb Lucien Bonaparte. Projectió del gravat de Lucien Bonaparte (E. Mons, sobre disseny d'H. Rousseau) al fons escènic. Entra THEFARIE, que se situa al centre escènic.

THEFARIE, primer gira el cap per mirar la projecció del fons escènic i després parla al públic. Maleïda la gent que fa desaparèixer les coses que volíem compartir!!

SEIANTI baixa de les capses. Es fica entre el públic, camina per platea, fent lliscar en algun moment pel públic la mà. La llum la busca, la il·lumina a aquesta zona.

SEIANTI, que confessa a algun espectador afortunat i ben proper: Ahir vaig fer-me mal al canell.

Arribat un moment, recita quieta aquest poema, sense mirar el públic que l'envolta:

Sóc **à**vida.

Sóc **b**ella sense grans artilugis.

Sóc **ca**çadora.

Sóc **d**ona.

Sóc **e**ssencial.

Sóc **f**elina.

Sóc **g**enerosa.

Sóc **h**umana.

(A THEFARIE) Escriu aixó, Thefarie, de dreta a esquerra, si us plau, a la tauleta. Gràcies. *(Petita pausa.)* Les generacions futures no acabaran de saber gaire cosa del nostre alfabet, els resultarà un misteri. Però escriu. Jo ho necessito. Necessito escriure. Avui necessito parlar amb paraules escrites. Que quedin. Que algú les vegi. **Compartir.**

THEFARIE, *al públic.* L'any 1828 es van descobrir les tombes de Vulci. Al propietari dels terrenys, *(assenyala la projecció)* Lucien Bonaparte, germà de Napoleó i príncep de Canino, li va tocar la loteria (arqueològica): van aparèixer multitud de vasos grecs i etruscos, joies d'or, bronzes,... Va fer-ne, de tot plegat i sense escrúpols, el que li va venir en gana: maleïda la gent que fa desaparèixer les coses que per justícia divina havíem de compartir.

A continuació, fosc brusc (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor que va impregnant les essències).

(En la foscor, els dos intèrprets surten d'escena per tenir una escena de pausa, amb una veu en off en escena buida.)

XII. HE TROBAT

VEU EN OFF

Foscor total, s'il·luminen simultàniament tots els objectes, a través d'un focus zenital individual, cadascun projectat sobre un objecte del cercle (idea de gàbia lumínica).

VEU EN OFF DE SEIANTI, *un xic lent perquè el públic ho pugui seguir bé*: He trobat. (*Pausa petita.*) He trobat, Thefarie, poesia a llocs insospitats. He trobat poesia, Thefarie, a un lloc estrany i futur que es diu Twitter. Un món ple de ports i de circuits, ple de piulades d'ocells de ferro, de frases curtes, tot sovint crítiques amb la política i les injustícies socials.

He trobat uns poetes hàbils, Thefarie, que escriuen curt, bell i sincer. Que parlen veritats com un temple. Que fan màgia amb quatre mots.

He trobat una poetessa moderna de la brevetat que es diu La Sici²², que diu: «veure't arribar és el meu color preferit».

He trobat un poeta que es diu Who, que diu: «vull adelantar fins la part on et veig altra vegada, de nou», i que té un exèrcit cultural atent, que després reverbera els seus missatges: una tropa de vint-i-quatre mil cinc-cents seixanta-nou (24.569) apassionats²³.

A continuació, fosc brusc (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor que va impregnant les essències).

²² <https://twitter.com/Lasici72>.

²³ <https://twitter.com/wholiancito>.

Objecte 9: Sis platets amb peu, d'argamassa. Museo Archeologico Nazionale, Florència.

XIII. EI DIA DE L'ARGAMASSA

SEIANTI, OBJECTE 9

Soroll de sorra que s'està filtrant... (durant tota aquesta escena).

Fosc. S'il·lumina l'OBJECTE 9: sis platets amb peu, d'argamassa. Projectió de l'OBJECTE 9 al fons escènic. Entra SEIANTI, que s'asseu a la kliné més propera al públic.

SEIANTI, *al públic*: "El dia de l'argamassa". (*Pausa petita.*) "El dia de l'argamassa" és com vaig batejar el dia en què vaig notar plaer quan va tocar-me una dona. La veïna, d'allí on el riu treu una font, esperava amb anhel de noieta adolescent els sis platets amb peu que jo li havia de fer.

Un dia, a mig matí, vaig acabar, no sé com, amb tota l'argamassa embrutint (o recobrint) els meus pits i els meus mugrons. Feia tanta calor que havia estat creant pràcticament despullada, de cintura cap a amunt. En aquell moment, ella entrava per la porta del meu taller. Jo tenia un disgust lleuger, per això presta, atenta, dolça i sensual, ella va agafar ben decidida un drap blanc mig humit que jo tenia repenjat a la taula i va començar a netejar-me el tronc de dona.

Talment com Catherine Deneuve, vampira de l'Antic Egipte, Lady Blaylock²⁴, li feia a Susan Sarandon a una pel·li dels anys vuitanta, mentre sonava Delibes, la seva òpera *Lakmé*. (Pausa).

Així va néixer, curiosament, el meu primer desig sexual cap a una dona. No ho hauria dit mai. Alguna cosa de la divinitat Voltumna estava jugant amb mi.

A continuació, fosc brusc (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

XIV. SEIANTI: PARLAMENT III

SEIANTI, THEFARIE, objectes (filacteris)

Fosc. Som al moll: soroll de gent que parla i es mou. Projecció d'una imatge que suggereix la idea (global, fragmentària, parcial) de port (antic o modern). Un focus il·lumina frontalment SEIANTI, que ara puja al damunt d'unes caixes ben sòlides de transport museístic. El públic representa un auditori de gent de classe mitjana...

Ella està immòbil mirant endavant, desafiant però amb bones connotacions. És i se sent tan coratjosa i plena d'energia...

*Comença a sonar **(PISTA 3)** I Will Be There (6'14'') de Katie Melua²⁵. Al 1'26'' quan la cantant diu "She" Seianti baixa del pòdium i amb l'ajut de THEFARIE anirà portant filacteris horitzontals, que tenen escrites les frases que venen a continuació. No es pot*

²⁴ S'està fent referència a una escena del film *The Hunger* de Tony Scott (1983), a Espanya titulat *El ansia*.

²⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=7IRIP-hSfJ0&index=2&list=RDEMzyFqoU6rrY8hEepCf9TaSg>

deixar de mostrar el filacteri sense haver calculat un temps suficient i calmós de lectura²⁶ per al públic.

(f.1)²⁷ Rasennes, rasens, conciutadanes i conciutadans.

(f.2) Torno a ser aquí, per parlar-vos.

(f.3) Escolteu-me a mí, i a través meu la saviesa de les dones.

(f.4) Cal sempre ser sensible, el no enfrontament físic, i cal la pau.

(f.5) Calen les solucions des de la paraula i sense armes.

(f.6) Només la república feminista i les construccions paritàries permetran aconseguir aquests objectius.

(f.7) Cal una política i un govern essencialment femení.

(f.8) L'home que mana, fàcilment es posa nerviós.

(f.9) La dona sorteja amb èxit el vent i el foc, la dona assuauja: talment com sempre li heu fet fer a l'àmbit dels fogons.

(f.10) La dona no demana servituds, té la virtut de resoldre, amb justícia natural.

(f.11) Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser un esclau?

A continuació, mentre SEIANTI i THEFARIE sostenen el darrer filacteri que ja ha llegit el públic (Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser un esclau?), fosc brusc.

(la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

²⁶ Si el teatre és gran, la platea queda a certa distància, es pot reforçar la visibilitat de la frase, cada frase, amb una projecció pura i dura al fons escènic.

²⁷ Hem numerat els filacteris.

XV. CINEMA

SEIANTI, THEFARIE

Llum. SEIANTI i THEFARIE al prosceni, sense cap filacteri a les mans, que ja són pel terra.

SEIANTI, *enfadadíssima*: Thefarie, què el braç de Tuchulcha, que el seu cabell ple de serps, faci ensopegar l'Aristo, el teu amigot tan ruc!!! (*Invocant*) Deus, dimonis, porteu el seny, l'alfabetització, la instrucció, al ruc!

(En Thefarie s'aixeca i surt de l'estança, una mica enfadat, per les paraules de SEIANTI de crítica al seu amic).

No entenc res. Ni la vida. Ni la *meva vida*. Maleïdes les hores en què parla l'obtús Aristos. No he tingut temps de dir-li al Thefarie, ell no sap què és el cinema, que vaig anar-hi sola perquè no em trobo. Normalment constitueix una experiència estètica i intel·lectual. Però NO ho ha estat aquest cop. **No sé on sóc. No acabo de saber-ho.**

Fosc brusc

(la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

Objecte 10: Plat tipus 'Genucíia', darreries IV a.C. Museo di Villa Giulia, Roma.

XVI. QUI FOS SOPAR

VEU EN OFF DE SEIANTI, SEIANTI, OBJECTE 10

Forta penombra: només hi ha un focus zenital que il·lumina l'OBJECTE 10, un plat etrusc tipus Genucíia. Si pot ser, també es projecta l'objecte durant tota la recitació del poema, no només al fons escènic, sinó a la totalitat de la sala teatral (sensació de sala de miralls). SEIANTI, frontal, al prosceni, reflexiva, enyorada, seriosa, anhelosa.

VEU EN OFF (SEIANTI): Ja he escrit el poema que, excepcionalment, gravaré al plat de ceràmica que vull regalar-li a ella. La penso. La penso tot sovint. No me la puc treure del cap. Les forces s'esmunyen en les hores febles i el cap vola més amunt que la maniobra més ràpida del millor ocell de la plana. *(Pausa. Invocant:)* Deesa Turan, deesa estimada, deesa de l'amor: ajuda'm.

A continuació, SEIANTI recita un poema²⁸.

²⁸ Autoria del poema: Rosa M. Isart, maig del 2017.

SEIANTI:

Qui fos sopar.

Per lliscar cada nit pels teus llavis
des d'un pont de textures i colors.

Qui fos sopar.

Per recollir els estels lluents
amb cullera d'argent
i posar-los d'estovalles.
La lluna, bellíssima: de tovalló.

Qui fos sopar.

Per accedir cada nit a la caverna
de la teva ànima sofisticada i valenta.

Qui fos sopar.

Qui fos trencaclosques de noves aventures
plenes de paleta (de pintor) d'esperances.
Tu agrupant o desfent el joc de peces
al teu gust o segons la pauta
d'aquest joc tranquil i benefactor
que (t') espero algun dia al damunt de la meva pell.

Qui fos sopar.

Per fer del dringar d'una copa el preludi
de grans nits d'amor
de roba descordada i desbocada.
De frenesia i desmesura.

Desbocades tu i jo.

SEIANTI queda immòbil a escena. Poc després, va a seure a una kliné, per intentar pair la sotregada emocional.

XVII. LOST WITHOUT YOU

SEIANTI, THEFARIE

*Mateixa penombra que abans, escena anterior. SEIANTI, abstreta profundament, asseguda a la kliné. Entra THEFARIE, que cantarà el tema **(PISTA 4)** que comença a sonar: Lost Without You, de Freya Ridings (3'52'')²⁹. SEIANTI el pot mirar de tant en tant, però no constantment: ella està pensant en la seva possible nova vida emocional i sensorial.*

THEFARIE, cantant amb tristesa, la possible pèrdua de la seva estimada³⁰:

Standing on the platform, Watching you go,
It's like no other pain, I've ever known,
To love someone so much
To have no control
You said I have to see the world, And I said go
I think I'm lost without you,
I just feel crushed without you,
I've been strong, for so long,
That I never thought, How much I needed you,
I think I'm lost without you

Strangers rushing past, Just trying to get home,
But you were the only safe haven, That I've known,

²⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=-RT3uFugS0k>

³⁰ Si és possible, es projectarà la traducció a l'idioma de la representació escènica, frase a frase.

Hits me at full speed, Feel like I can't breath,
And nobody knows,
This pain inside me, My world is crumbling,
I should never have,
Less you go home
I think I'm lost without you,
I think I'm lost, lost, lost,
Uaeeee, uaeeee, uaeeee uhh

I think I'm lost without you, you,
I just feel crushed without you,
'cause I've been strong for so long,
That I never thought, How much I love you

Standing on the platform, Watching you go,
You said "I wanna see the world", And I said: "go".

Tristesa.

Fosc lentament...

(la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

XVIII. DELS ROBATORIS I LA INGENUÏTAT

SEIANTI

Escena sense actors, buida. Amb l'arribada de la llum escènica, entra SEIANTI, ben dinàmica, enèrgica.

SEIANTI, a Thefarie, que no hi és, amb un disgust i indignació considerables: Thefarie! No em puc treure del cap allò que m'has dit, que voleu robar tu i els teus dos amigots, a les tombes de l'Avinguda dels Difunts. No sé pas com treure-t'ho del cap. Que no ho veus, que els teus dos amics són dos ases, amb un volum d'idiotesa grandíssim, com la suma arquitectònica dels dos santuaris de Pyrgi?

Més coses:

La ingenuïtat només convé a l'hora d'enfocar les relacions interpersonals i les relacions amb el planeta, la natura. NO a l'hora de (*cada verb, destacat*) gestionar, administrar, crear edificis, i reparar cossos humans. Tampoc quan robes -que no s'ha de fer, és clar!

(Petita pausa.)

...Però, Thefarie: SÍ. Sí que caldria inundar tots els nostres polítics amb la ingenuïtat. Els del present. Els del futur.

(Al públic) Al segle XXI **els processos de desconstrucció i desacreditació són imparables**: un gran disgust per a mi. Que quan passejo entre les flors toscanes puc palpar la vida (noble, saborosa, generosa, expansiva, que s'ha posat vermella), captar totes les games cromàtiques. *(Molt destacant-ho)* **Això permet, el conreu de la ingenuïtat.**

Objecte 11: Braser, IV a.C., de Vulci (excavacions Campanari). Museu Gregorià-Etrusc, Vaticà.

XIX. EXCAVACIONS CAMPANARI

SEIANTI, THEFARIE, OBJECTE 11

S'il·lumina ara l'OBJECTE 11, un braser. Projectió de l'OBJECTE 11 al fons escènic. Entra THEFARIE, que acarona un moment l'objecte il·luminat i poc després s'apropa a SEIANTI.

THEFARIE: Seianti, aquest braser m'encanta. Més encara la carn que hi cuinem, tan saborosa, tan vermella, adobada...

SEIANTI: Thefarie, hi ha gent que no pot o no vol menjar carn. No cal tant detallisme...

THEFARIE: Home, Seianti, si tenim bons ramats, bon bestiar, bona carn, bones receptes, bons cuiners..., per què no he de parlar de la carn, del plaer del bon menjar?

SEIANTI: Sou tan senzills (*somriu, condescendent, amb els "homes"*). Vols una esfera, donar-li patades i córrer al seu darrera una hora i mitja? Els homes enfebriréu per aquest hàbit d'estones competitives.

THEFARIE: Què dius? Puntades de peu, a què, a on? Ai, Seianti... Em costa tant seguir-te, entendre't, sempre... No sé si fas metàfores, si somnies, si fas veure que ets

un sacerdot i mires un fetge... (*En Thefarie recupera la conversa inicial:*) Saps, senzills no: els homes el que som és "pràctics", ben pràctics.

SEIANTI, *crítica*: No ho és pas l'Aristo, tonto i escardalenc com ell sol.

THEFARIE (*riu*): Ha, ha.

SEIANTI, *irònica*: Ja t'ha explicat el pla d'actuació, en plena nocturnitat?

THEFARIE: No.

SEIANTI: Veus. No pensa.

THEFARIE: Quan feia aquest braser no sabia que m'acabaria agradant tant que seria incapaç de posar-lo a la venda. Aquestes potes (*va resseguint la peça mentre la va descrivint, tot cofoi*) de bronze fos (*petita pausa*), amb forma d'urpes de lleó (*petita pausa*) que surten del bec d'un cap de griu (*petita pausa*) de llargues orelles són tot un encert.

SEIANTI: Thefarie, aquesta obra teva acabarà a Velcha³¹.

THEFARIE, *exclama disgustat*: I un pebrot! Es queda a aquí. Meva per sempre.

SEIANTI: Després de morts, la robaran de la nostra tomba. Acabarà robada per uns lladres hàbils de Telamon³², i acabarà venuda a un matrimoni benestant de Velcha.

THEFARIE: Veus, Seianti: tothom roba. El proper lladre seré jo! Només falta un gran plan. Invencible. L'Aristo diu que vol deixar de dormir dos dies per concentrar-se en tenir grans idees per a un infalible pla. Lloança als deus! Lloança!

En THEFARIE, content, agafa SEIANTI del braç, la fa moure.

THEFARIE (*respectuós*): Citarista, vine! Estic tip però ballarem.

SEIANTI i THEFARIE comencen a ballar encara que estan tips. Evidentment, amb una certa lentitud que aquesta vegada no vol seduir, evidentment amb una parsimònia pràctica i densa, de cossos madurs.

SEIANTI, *al públic*: El braser, que es descobriria el 1833, viu avui mut al Museu Gregorià Etrusc, de la Ciutat del Vaticà. Està exposat amb l'atiador i les pinces del foc. Aquest braser m'està atabalant: no sé si en Thefarie m'encén prou.

Ballant, ballant suau, la parella surt d'escena.

³¹ Actual Vulci, a Itàlia.

³² Actual Talamone, a Itàlia.

Fosc lentament (la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

XX. LA PORTA DE LA POESIA

SEIANTI, THEFARIE

Llum general.

THEFARIE, *des de fora d'escena, crida:* Ja ets aquí??

SEIANTI, *entrant a escena:* Sí!!! *(Al públic)* Acabo d'arribar de la sessió del gimnàs. I ara m'hi posaré. Amb l'energia que m'ha deixat l'activitat física, una energia positiva, voldria arrodonir *(agafa una placa de fang)* un dels poemes secrets. *(A un THEFARIE fora d'escena, en alt:)* Sí, Thefarie, ja soc aquí.

THEFARIE, *entrant a escena, parla gentil:* Cada dia estàs més bella, més refeta, més esplèndida...

SEIANTI: Jo sí, però les pobres gregues i romanes no tenen aquesta sort. Cada any augmenten més, sí Thefarie, les meves formes profundes.

SEIANTI va per feina. Demanarà l'ajut de Thefarie per a tasques nobles, en aquest cas no filosòfiques ni polítiques sinó literàries, una literatura que practica a estonetes.

SEIANTI, *al públic:* Les dones tot sovint practiquem l'art de la literatura perquè som no "el sexe dèbil" sinó "el sexe de la paraula", tot i que la nostra visibilitat sempre acaba sent manipulada o reduïda. *(A THEFARIE:)* Thefarie, et fa res si em llegeixes en veu alta aquest poema *(mou una mica una placa de fang que té a la mà)* que he escrit? L'estic polint i voldria comprovar-ne la seva sonoritat.

THEFARIE, *agafant la placa per recitar:* D'acord, Seianti. Deixa que agafi aire, em mentalitzi, agafi un punt de solemnitat i començo.

SEIANTI: Gràcies, Thefarie. La deesa Menrva, deesa de l'art, t'ajudarà en el camí i en l'execució. Ritme i cor, per als poemes. Sempre.

(Pausa. Al públic:) De vegades vas descobrir o fent néixer aptituds en la teva parella que saps que no haurien nascut si no fos per la força de l'amor, malgrat que sigui un

amor vell. (*Pausa*). Thefarie dirà ara aquests versos, versos que trobarà algun dia algun arqueòleg, versos que voldran interpretar diversos lingüistes i filòlegs, i que algun editor recopilarà amb el nom de *Paddade* (o sigui: **Poemes amorosos de dona a dones estimades**).

Neix una forta penombra.

THEFARIE (*recita, amb la placa a la mà*):

DIÀLEGS ÍNTIMS

Cal que ens besem,
fa tant de temps que ho esperem.
Cal que les pupil·les
puguin gaudir de les nostres mans
aquàtiques i acrobàtiques,
elegants i rudes,
delictives i explícites,
expedicionàries i diligents,
callades i directes,
cremoses i ardoroses,
incendiàries i encensades,
sedenques i premsadores,
discursives i benaurades.³³

THEFARIE, *després d'una pausa reflexiva, un grapadet neguitós*: Penses, Seianti, que me'l podries desxifrar una mica, explicar?

SEIANTI: Sí, Thefarie. Hi ha una persona que, clarament, vol estimar. I ofereix, desitja, un joc de mans. Un joc de mans que té lloc quan es fa l'amor. Hi ha quatre mans, molta

³³ Autoria: Rosa M. Isart, octubre de 1997.

sensualitat, una quota altíssima de plaer. Una comunicació, potser una comunió, pràcticament còsmica amb la Natura.

*Acabada l'explicació, comença a sonar el tema **(PISTA 5)** Stay With My Heart³⁴ de Sophie Zelmani (0'00" fins a 1'24" aprox.): s'aniran encenent un a un cada focus que il.lumina el seu objecte, per ordre de la numeració al cercle, en el sentit del rellotge. Es pot repetir el procés, si es vol allargar el tema (il.luminant un a un, i tornant-los a apagar, un a un...) Mentre ha durat la música, al mateix temps, en THEFARIE va rasant-se el cap, fregant-se els ulls, insistentment, en un cert estat de xoc, mentre no deixa de mirar cap al terra. També s'ha espolsat reiteradament les espatlles, com si hi tingués pols del camí (solitari) o un "no sé què" fi i embrutidor. Hi ha tot un món desorientat, en definitiva.*

Fosc.

(la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

XXI. EL LLADRE SEGON

SEIANTI, THEFARIE

Llum dirigida a la primera renglera del públic. SEIANTI i THEFARIE, que eren a escena, ara paren taula: posen unes estovalles al damunt dels genolls de dues persones del públic, de la primera renglera. Porten dos seients lleugers, un recipient amb aigua i dos bols o copes. Beuen.

SEIANTI: Thefarie, saps que et sotmetré a un bon interrogatori. Sóc tan desconfiada... Qui dius que és el teu "gran segon amic", que juntament amb el gran Aristo heu d'anar a robar?

³⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=buxrIFoZZUM>

THEFARIE: En Turms.

SEIANTI: No el conec, oi?

THEFARIE: No, Seianti, no el coneixes. Ell és de Kainua.

SEIANTI: De fet, de Marzabotto, doncs. A uns quaranta minuts de Bolonya, en carro modern. Caram, és de ben lluny. De molt, molt, molt amunt. De més enllà de Velathri³⁵ i Arretium³⁶ (*al públic*: de Volterra i Arezzo).

THEFARIE: Sí. Arregla sostres i *opaion*³⁷. És habitant d'arreu i d'enlloc. Sempre camina, mai s'està quiet. Sempre el trobaràs viatjant.

SEIANTI (*irònica*): És tan llest com el teu admirat Aristo?

THEFARIE, *feliç*: Ha, ha, molt més.

SEIANTI, *una mica incrèdula*: Ah.

THEFARIE: Sí, és llest, traçut. Arregla, pinta, reposa maons i teules. S'enfila. És arriscat però diu que així pot veure com les dones s'empolainen o es desvesteixen. "Les de totes les regions", diu. La seva especialitat són les antefixes³⁸ de palmeta.

SEIANTI, *riallera*: Serà canalla, espabilat! Per això viatja, en míster Turns! Per mirar carns.

THEFARIE, *rient, murri*: Doncs sí! (*Mentre va marxant d'escena*) Per això viatja.

SEIANTI (*al públic*:) Veure'm riure amb en Thefarie corrobora que la nostra relació encara està viva. Em tranquilitza. Em causa un plaer suau tenyit de quotidià, rostit de felicitat, que avui em deixarà dormir millor.

Fosc

(la nit i els dies, els planetes i el moviment, i l'amor i el desig sexual que va impregnant les essències).

³⁵ Actualment, Volterra.

³⁶ Actualment, Arezzo.

³⁷ Forat al sostre, per a la sortida de fums.

³⁸ Decoració a base de palmetes, que cobreixen les juntes de les teules planes d'una teulada.

XXII. SEIANTI: PARLAMENT IV

SEIANTI

Fosc. Som al moll: soroll de gent que parla i es mou. Projectió d'una imatge que suggereix la idea (global, fragmentària, parcial) de port (antic o modern). Un focus il·lumina frontalment SEIANTI, que ara puja al damunt d'unes caixes ben sòlides de transport museístic. El públic representa un auditori de gent de classe mitjana...

Segueix tan coratjosa i plena d'energia. A còpia de dies d'experiència i lluita, el seu rostre cada dia augmenta en lluminositat.

SEIANTI, llegint una placa de fang: «Rasennes, rasens, conciutadanes i conciutadans. Torno a ser aquí, per parlar-vos. Escolteu-me a mi, i a través meu, la saviesa de les dones:

Cal sempre ser sensible, així ho vam explicar en el parlament precedent. De la mateixa manera, cal sempre cercar la màxima sensualitat, la més esplendorosa. I qui la té? "És la dona que la té", us contesto. De manera que estimeu la dona, fins al màxim possible.

(Petita pausa. Ara es projecta al fons escènic una imatge de molts rostres de dona, modernes, contemporànies).

És tan fàcil estimar una dona! Les pells seran carrers interminables, per construir-hi grans finestres. El plaer físic, vívid, ingravitatiu i gravitatiu alhora, intensíssim, que ens permetrà sempre una nova perspectiva, positiva, per a tots els assumptes, immediats i posteriors. Fer l'amor és bell i bo: fer-lo amb una dona és el *súmmum*.

És tan fàcil estimar una dona!: No critiqueu els amors lèsbics! És tan fàcil que una dona desitgi una altra dona!: només cal néixer intuïtiva i lliure de patrons de conducta. Lesbiana? Totalment natural, normal! Ha estat al sistema patriarcal a qui li ha interessat tergiversar i manipular el desig sexual de les dones! Dones, no sigueu cegues! No hi ha

res patològic en estimar algú del mateix sexe! **El mascle, per definició, ho vol tot per a ell, amb la màxima facilitat, comoditat i solvència.** El mascle aprofita sempre el malentès. Rebelem-nos, dones, sortiu del fang! I res d'abellots, com ho són els senyors Jean Marie Charcot, Paul Moreau o Richard Krafft-Ebing.

Qui hi ha aquí tan servil que vulgui ser esclau de teories entecades de mentida?»

XXIII. ENTRE L'ARNO I EL TÍBER

SEIANTI, THEFARIE

Es fa la penombra a la sala, per introduir un clima ben íntim. Entra THEFARIE. Hora del conte per als adults.

THEFARIE, *ja assegut*: Magcarto l'escrivà de gran prestigi del barri del nord-oest de Cartago va acabar força cec.

SEIANTI baixa de la caixa i se situa ben prop del públic, al prosceni, asseguda³⁹.

SEIANTI: Jo escolto amb moltíssima atenció. El meu Thefarie m'explica el cas de l'escrivà cartaginès, del redactor privat de textos, que va acabar dominant esplèndidament la nostra llengua, a banda del seu dialecte del fenici.⁴⁰

THEFARIE: Va acabar força cec. Ho amagava. Volia seguir treballant, guanyant i proveïnt-se una bona vellesa. A mida que avançava la ceguesa, va anar ensenyant tot el seu saber i habilitats a la seva filla, Magcartònia. Ella, increïblement intel·ligent, ràpidament va dominar l'art de la lletra, de l'escriptura, dels protocols, de les convencions sobre els suports de l'escriptura. Mig sabia etrusc i grec. Va aprofundir-hi.

³⁹ Si pot ser, l'actriu té les cames penjant del prosceni, com si fos a un gronxador.

⁴⁰ O sigui, l'idioma púnic.

Va cloure una formació profunda i completíssima, que li permetia saltar del púnic a l'etrusc local, de l'etrusc al grec, del grec al púnic...

SEIANTI: Què m'expliques, Thefarie? A on vols arribar? Estic ben estranyada.

THEFARIE: T'explico l'amor, l'art de l'amor. Com es pot reconèixer.

SEIANTI: Ah, d'acord. T'escoltaré atenta. Noto un cert desconcert.

THEFARIE: Magcarto rebia els clients fent veure que escrivia. Remarcava la seva sordesa incipient, amb la qual cosa podia demanar un to alt als visitants. I repetir les frases, per ben assegurar-les. La seva filla, amagada a l'habitació del costat, invisible per als intervinents, era qui redactava en realitat a la tauleta tot allò que s'anava dient.

SEIANTI, *impacient*: I doncs? Què, què...!

THEFARIE: En Turms/

SEIANTI: El "teu Turms", el de les teules?

THEFARIE: Sí, ell. En Turms, en una de les seves rutes reparadores, la va conèixer. Se'n va enamorar a primera vista. De manera que l'amor li regalimava cada dia identificador de matisos, colors i sensacions. El dia que pensava en ella -que era cada dia- havia de batallar perquè no se li caiguessin dues teules de ben segur durant el feinejar del matí.

SEIANTI: Oh, Thefarie, què bonic!

THEFARIE: Sí. Segueixo. Un dia en Turms estava amb mi. Volíem començar a beure una mica del nou vi, de la nova collita. Ell no abocava el líquid. «tTurms, què fas, que no omplis els gots, amic?». En Turms va dir «Ai, sí». «I doncs, què passa en aquesta casa, en aquest caparró tan pencaire i hàbil amb les teules?». En Turms va dir: «Ai, perdona. Recordava una escriba que no para mai de redactar.». Jo li vaig contestar: «Impossible. Sempre redacten els homes». Turms va explicar: «Diríem que constitueix una suplència secreta per malaltia del titular.». «Ah, curios.», vaig dir. I ell va continuar: «*(Amb gran tendresa:)* Toca les lletres amb les seves mans, entre l'Arno i el Tíber. Escribe allò que se li demana, a l'hora que calgui. Amb prestància, habilitat, pulcra i disciplinada. Apropa les lletres entre sí, mentre els seus llavis fins les repeteixen, per comprovar la claredat i la sonoritat.». Jo, *(mentre es posa la mà al pit)* Thefarie, vaig dir-li al Turms: «Turms, acabo de veure que estàs ben enamorat. No parlaves tu. Parlava la força de l'amor. El que acabes de relatar era fàcil de resumir: ella fa la seva feina amb correcció total.»

SEIANTI, *encantada, per a sí*: El meu Thefarie està agafant forma...

THEFARIE: Seianti, començo a comprendre perquè parles estrany. El món de l'amor i els sentiments es parla amb el món dels adjectius i de les pauses.

SEIANTI, *contestant felix*: Així és, estimat Thefarie. I l'ús dels sinònims i els antònims arrodoneix les sensacions, així com també enriqueix l'ànima analítica.

(Al públic:) Sí, Thefarie, tots hem après avui la lliçó: l'amor es reconeix per com mirem uns ulls, l'amor es reconeix per com parlem d'algú.

(Pausa).

SEIANTI: Aquella tarda en Thefarie i jo vam observar plegats la naixença i l'evolució del capvespre, des del turó del nord, de Caisra, i poc després vam beure un xarrup de licor que va servir d'avantsala a fer l'amor. Porto belles arracades, diadema, polsera, collaret: tot reposarà agrupat i desnodrit, retirat temporalment de la seva prepotència habitual, mentre els cossos viuen, protagonistes i despullats, la vertadera seducció, el veritable amor.

Sona ara el tema Only The Winds⁴¹ d'Ólafur Arnalds (PISTA 6), concretament el fragment 3'20"-4'25", mentre SEIANTI I THEFARIE estan quiets.

Fade out i fosc, que permet la sortida dels intèrprets.

⁴¹ <https://www.youtube.com/watch?v=9eWewdTkgHM>

Objecte 12: pilar de tomba etrusca

XXIV. NECRÒPOLI

THEFARIE IMBERBE, THEFARIE BARBAT (=Aristo), OBJECTE 12

Fosc. S'il·lumina l'OBJECTE 12: un pilar de tomba d'una necròpoli etrusca de circa 380 a.C. A continuació, THEFARIE se situa prop d'aquest objecte. Projectió de la imatge que hi ha a les línies superiors, una tomba de necròpoli, al fons escènic, si és possible.

Llum general.

En aquesta escena THEFARIE es desdobra en dos personatges a través d'una barba generosa que o bé deixa abaixada (llavors és THEFARIE) o bé es col·loca sota els llavis (llavors és ARISTO, l'amic de Thefarie). Ho desenvolupa mirant sempre endavant, cap al públic.

THEFARIE: Què, Aristo?

THEFARIE BARBAT (ARISTO), *amb una veu que no té massa consistència, parla mig lent perquè el públic pugui seguir, imaginar, la descripció:* Situada a una profunditat notable (*pausa*), la tomba té la façana excavada en el tuf (*pausa*). L'interior està constituït per un gran saló (*pausa*), únic, (*pausa*), amb bancs als costats (*pausa*), que tenen nínxols a les parets. (*pausa*) La paret del fons del saló, però (*pausa*), està ocupada per un ambient destacat (*pausa*) quadrangular (*pausa*) precedit de dos pilars acanalats (*pausa*) i tres

esglaons. *(pausa)* Aquesta última estança té a dintre un llit funerari amb escambell, tamboret, *(pausa)* per recolzar els peus⁴².

THEFARIE: Aristo! Aquesta informació és inútil. Digue'ns quanta gent hi ha enterrada, quants tresors hi reposen, qui fa la guàrdia i a quins horaris!

THEFARIE BARBAT (ARISTO), *totut*: D'això no en tinc dades!

THEFARIE, després de treure's la barba, se situa dins del cercle de les peces de museu. Llavors parla, oracular:

THEFARIE, *frontal, al públic*: Ben clar: cada cosa exigeix les sensacions adients, cada treball requereix els instruments precisos, cada bon sentiment demana la seva consumació⁴³.

THEFARIE deixa un canelobre a algun lloc de l'escena proper al públic i marxa d'escena mentre es fa el fosc.

XXV. LLIBRETA D'APUNTS

SEIANTI, THEFARIE (l'escena eròtica)

Penombra molt forta. De fet la llum l'aporta el canelobre que ha deixat THEFARIE a l'escena anterior (l'engega el tècnic o bé els actors). El canelobre està equidistant als dos seients⁴⁴ que ocuparan SEIANTI I THEFARIE, que ara entren a escena. Ells estan encarats i reben frontalment la llum del canelobre. Aquesta llum nocturna fa preciosa i precisa l'escena. Ens atorga la calidesa i el grau d'intimitat que necessitem. Estan força propers al públic.

SEIANTI, *ja asseguda*: Prendràs apunts?

⁴² S'ha fet servir la descripció de la Tomba de l'Alcova, de Cerveteri, situada en la zona de les grans tombes tardoclassiques i helenístiques de la necròpoli de la Banditaccia, un dels exemples més coneguts i significatius de la nova arquitectura funerària del segle IV a.C.

⁴³ Pauta mnemotècnica: la paraula "consumació" connota sexe. El sexe de l'escena immediata demana de deixar un canelobre a escena, una peça important i equidistant en aquesta escena XXV.

⁴⁴ Es poden aprofitar els seients lleugers de l'escena XXI, de quan la parella pren aigua arran del públic.

THEFARIE: Sí.

SEIANTI: Servirà d'alguna cosa, oi?

THEFARIE: Sí.

SEIANTI: Molta gent ho podria trobar ridícul.

THEFARIE: Tu creus?

SEIANTI: Thefarie, ens ajudarà?⁴⁵

THEFARIE: És clar, serà més explícit que una mala conversa.

SEIANTI: Qui comença?

THEFARIE: Tu. Tu que vas demanar aquest, aquest,... *(no acaba de trobar la paraula adient)*.

SEIANTI: Ritual, potser *(que intenta ajudar-lo en el llenguatge i els móns conceptuals)*.

THEFARIE: Sí, ritual. Perquè no és una festa. Ni una cita. Ni la recitació d'un poema d'amor.

SEIANTI: Exacte.

THEFARIE: Tu diràs, Seianti.

SEIANTI comença, després d'aquestes tres paraules de l'adorat Thefarie, un procés d'endinsament en si mateixa...

SEIANTI: Va haver-hi un temps, de jove, que ho preferia de nit. Ara no. Estranyament, m'entra un subtil desig, un subtil deliri de bon matí. Serà potser perquè així el dia neix ple d'energia natural, d'una comunió franca amb la naturalesa? No ho sé, Thefarie, però així van les coses, així succeeixen actualment.

THEFARIE, *anhelós*: I...?

SEIANTI: M'agrada la sensació de durant un temps sentir-me possessió, posseïda, per la persona que estimo. Per això m'agrada començar el ritual amb una penetració suau i controlada. De dos dits. Me la faig amb l'índex i el mitger. M'encanta començar a notar com el plaer comença a apropiarse de mi. Com no puc lluitar contra la seva interpel·lació. Em penetro de manera que el palmell aixafa el clítoris, mentre els dits són a dins. Així noto més plaer. Poc després, al minut, ja tinc ganes d'un plaer més intens. Surto de mi i començo a treballar directament aquesta muntanya femenina i fantàstica.

THEFARIE, *seriós, emmalaltint de forta sensualitat*: M'estàs excitant, ai...

⁴⁵ Seianti es pregunta si el que portaran a terme ara, la xerrada íntima, els ajudarà com a parella.

SEIANTI, *dolça*: Aguanta. (*Respira. Segueix la narració:*) Índex i mitger units comencen a treballar fent moviments circulars pel damunt del meu clítoris. Noto que la sensació de plaer s'intensifica. Penso que m'està tocant algú que em desitja molt, no cal singularitzar-ho en ningú en concret. Noto contraccions dintre meu, un primer orgasme. Començo a repetir l'operació. Aquest cop com que ja estic molt excitada i desitjo ràpid un segon orgasme, els moviments damunt del túmul són més ràpids i no circulars, sinó de dreta a esquerra. (*Al públic:*) Així acabo l'explicació que ha fet enrogir les meves galtes, com si fos una adolescent encesa, compromesa, literària.

Es fa el fosc absolut a la sala, tampoc es veu el canelobre.

VEU EN OFF (SEIANTI), *a les fosques*. En Thefarie i jo, que seguim frontals, l'un al davant de l'altre, a un metre de distància, cadascú al seu seient, ens estem mirant al rostre; penso que amb neguit sexual, amb el desig que neix quan hi ha una descripció detallada d'una acció sexual, perquè el sexe crida al sexe. Estem en silenci, anhelosos, però intentant pair les dades fisiològiques que acabo d'abocar del més fondo del més pregon de la meva ànima natural.

(Pausa.)

(Segueix la veu en off, lent:) Thefarie intueix que és el seu torn (*pausa*). No de preguntes, sinó d'una informació privilegiada (*pausa*) que pot estructurar alguna meravella al món (*pausa*), la meravella del sotrec i la sincronia amb la natura i el planeta que ens han deixat viure a la seva terra i a la seva **extensió**.

Silenci dintre del fosc

(la contemplació i la passió omplen les ànimes de la terra).

XXVI. OINOCHOE

SEIANTI

Llum. SEIANTI al centre escènic, dempeus.

SEIANTI: **Extensió**⁴⁶. **Extensió**. El cos ovoïdal d'aquell *oinochoe*⁴⁷ em va fer dubtar. Sobre la meua sexualitat. Sobre la sexualitat que acumulava. Podia ser capaç d'estimar una dona? Podia? Podia? Thefarie dormia, anava dormint. No s'enterava de res. La seva dona començava un procés de canvi. No era màgia, no era bruixeria, no era química, era la fulla que es desplaça a l'arbre. La Toscana començava a obrir tots els pètals, jo començava a desitjar amb força coses i conceptes del segle XXI.

Tot començant per l'aigua embotellada amb gas que omple de pic la boca, i tot acabant amb la idea d'"intensitat".

Aquesta intensitat, rotundament i genial, ha d'estar allunyada de tota implicació, motivació, substrat o revinclada capitalista (arterosa). (*Pausa llarga*). La curiositat no ha de matar mai el gat. He dit. Dixit. Deixo **dit**.

Fosc brusc. (El moviment i el desencadenament omplen la terra).

⁴⁶ Pauta mnemotècnica: aquesta escena comença amb la paraula (veu en off) que tanca l'escena anterior.

⁴⁷ Gerra esferoïdal amb coll alt i boca en tres lòbuls.

XXVII. CURTUN

SEIANTI, THEFARIE

Llum. SEIANTI i THEFARIE al centre escènic, dempeus.

SEIANTI, *amb el dit alçat*: I què, Thefarie? Què m'expliques de l'amor, de la bella història d'amor del teu amic Turms? De la dolça i solvent escrivana?

THEFARIE: Ella està uns dies fora, a casa d'uns amics, més amunt de Perusna.

SEIANTI: Oh, i en Turms?

THEFARIE: En Turms l'espera.

SEIANTI, *al públic*: L'amor espera. Sí, l'amor espera. Sempre pacient i constant, savi i afectuós, amb la beina endormiscada i el cor ardent i sospirós. Però cal recordar-li a l'amant indecís que la paciència no és mai infinita. Seríem rucs i seria un menyspreu a la nostra pròpia persona i a l'energia en moviment. Fuflluns, el nostre déu de les plantes, del creixement, de la felicitat, de la salut, de ben segur que està totalíssimament d'acord amb mi, amb la dolça ceramista. I també Turan, la deesa de l'amor.

Fosc brusc. (El moviment i el desencadenament omplen la terra).

XXVIII. LEGÍTIMA QUEIXA DE LA SENYORA MUGRÓ (LQDLSM)

SEIANTI, THEFARIE

Llum. SEIANTI i THEFARIE continuen a escena.

SEIANTI, *al públic*: Ens endinsem en el món de la poesia, el món per excel·lència de l'amor que encara no és físic. Thefarie avui també ha recitat molt bé el poema.

THEFARIE *recita el poema.*

THEFARIE:

LQDLSM (LEGÍTIMA QUEIXA DE LA SENYORA MUGRÓ)

Demano la mossegada tendra que
no em va ésser donada.
Uns llavis hàbils i jovenívols al meu voltant.
Unes mans femenines tenses i agressives
que resequeixin
la curvatura del ventre descobert de dona,
indefens, tímidament anhelós.
Un camí humit i sinuós,
meandres d'una llengua erecta i fina,
als canells, a les orelles, als palmells.
Demano la sensualitat màxima i explícita
que el temps va robar-me erròniament,
que el destí va allunyar-me equivocadament.⁴⁸

THEFARIE, *ara ja ben preocupat i amb tristor*: Seianti, aquí hi ha dues dones.

SEIANTI: Sí, Thefarie.

THEFARIE, *amb un neguit abismal*: I, aquí jo, què hi pinto?

SEIANTI: No ho sé. No ho sé, Thefarie. Núvols, sol, estels i trons es barregen a la meva ment i al cos que l'acompanya.

Estic neguitosa, Thefarie, jo també estic desconcertada, però sé que els camins sempre són bons de trobar, i els canvis (positivament) imprescindibles de tenir.

Fosc brusc. (El moviment i el desencadenament omplen la terra). SEIANTI aprofita el fosc per sortir d'escena.

⁴⁸ Autoria: Rosa M. Isart, abril de 1996.

XXIX. NO TINC CAP DRET

THEFARIE

Llum verd gespa (el verd d'anar endavant, el verd esperança) general. THEFARIE està assajant un parlament, sol a escena. Però de fet l'està recitant bé al públic.

THEFARIE:

No tinc cap dret

No tinc cap dret, dona estimada, sobre tu.

Sobre la teva pell on hi han recaigut les meves esperances i anhels.

Sobre el teu cor: besades meves han fet bombar fort aquest instrument màgic.

Sobre el teu cervell: un lloc de pensaments, desitjos expressats, objectius compartits, projectes expandits, un lloc de móns que hem fet centrípets o centrífugs.

No tinc cap dret, dona estimada, sobre tu.

Hi vas ser, ara hi mig ets, no sé quin futur m'espera.

Però amb cap aixada, amb cap corda, amb cap verí, amb cap poció engalipadora, amb cap element corrosiu, he d'aturar-te, he de tenir-te quieta al meu costat.

L'amor arriba generós i marxa ràpid si ha trobat, a través d'un prisma multicolor i d'un camí multidisciplinari, una altra flor.

Però també generosa ha de ser l'espera. L'espera del seu retorn.

T'ofereixo casa, t'ofereixo recursos, t'ofereixo transport, reservo la tendresa que per descuït vaig oferir-te massa poques vegades.

Les segones oportunitats en l'amor són complicades. Com és complicada la reconstrucció d'una ciutat després d'una gran guerra. Com és complicada la rehabilitació

d'un espai bell després de les engrunes. Com és sacrificat l'art de pintar després dels *pentimenti*.

Però jo vinc.

I aquí em quedo.

Per si tu tornes.

Per si el destí, la força, els déus, la sort, fa rebrotar branques en la nostra història.

Es va fent el fos, lentament, mentre Thefarie acota el cap de tant en tant i mig va eixugant-se amb les mans gruixudes que té les llàgrimes que li cauen.

XXX. FIORI (escena última)

SEIANTI

Llum general. SEIANTI sola al centre escènic, a tocar del públic. Cau del sostre un segon sostre fet d'asfòdels, també plens d'olor d'espígol, que impregnarà la sala. Llavors SEIANTI comença a parlar...

A meitat del parlament, s'anirà substituint la llum general per la inicial de l'obra, la gàbia lumínica, amb tots els focus encesos simultàniament i amb intensitat progressivament superior, enfocant zenitalment cadascun la seva peça de museu.

Asfòdels. M'imagino que sóc a una gran planura plena dels meus asfòdels, dels meus adorats asfòdels de la meva adorada Etrúria. Veig rosetes de fulles ben llargues, quasi freguen la línia dels trenta centímetres. Tinc eixos amb branques ramificades, tinc tèpals

d'un dolç color rosat que recolliria amb les meves mans, que agruparia al terra, que transformaria en el meu jaç florit. Per encetar una vida millor. Com a bona etrusca, per encetar una vida natural, una vida sana, sense guerra ni dolenteria; una vida plena de simplicitat i de sexe viscuda pels cossos únics i originals. *(Pausa)*. **La vida que ha de ser.**

Quan SEIANTI acaba de parlar es fa el fosc en general a excepció dels focus de la gàbia lumínica. Aguantem una mica aquesta il·luminació, en silenci. I fosc molt, molt, lentament...

S'acaba el dia de museu.

La vida és un cercle.

FINAL

SORTIDA DEL PÚBLIC

*Llum de sala. Mentre el públic marxa sona el tema **(PISTA 1)** On reflection de Max Richter⁴⁹.*

⁴⁹<https://www.youtube.com/watch?v=t8vVKAu7DRo&index=1&list=PLKpIVKBXQILKCzuaUWbvUQuSTOA2B6Sa0>

Versió prosa:

Barcelona, 14 de juliol-22 de setembre de 2017

(inclou la data del 17 d'agost de 2017,
dia de l'atemptat a Les Rambles de Barcelona, Catalunya)

Versió teatre:

Barcelona, 11 de febrer-26 de febrer de 2018, dia de la revelació

1a revisió versió teatre: abril-maig de 2018

2a revisió versió teatre: gener 2024

BIBLIOGRAFIA

- Aziz, P. (1977). *Los etruscos*. Madrid: Círculo de Amigos de la Historia.
- Bartoloni, G., Cataldi, M., Ceci, F., Gaultier, F., Goggioli, S., Magagnini, A., ... Sannibale, M. *Prínceps etruscos: entre Orient i Occident*. (2008). Barcelona : Fundació La Caixa
- Beard, M. (2017). *La veu i el poder de les dones*. Barcelona: Arcàdia.
- Bianchi Bandinelli, i Torelli, M. (2000). *El Arte de la antigüedad clásica. Etruria-Roma*. Madrid: Akal.
- Borrelli, F., i Targia, M. C. (2003). *Etruscos: descubrimientos y obras maestras de la gran civilización de la Italia antigua*. Barcelona: Electa España.
- Capmany, M. A. (1982). *Dietari de prudències*. Barcelona: La llar del llibre.
- Epicur. (1995). *Sobre la felicitat*. Barcelona: Edicions 62.
- Juliano, D. (2017). *Tomar la palabra: mujeres, discursos y silencios*. Barcelona: Bellaterra.
- Lara Peinado, F. (2007). *Los Etruscos: pórtico de la historia de Roma*. Madrid: Cátedra.
- Lawrence, D. H. (1993). *Atardeceres etruscos*. Barcelona: Laertes.
- Marçal, M. M. (2017). *Llengua abolida: poesia completa (1973-1988)*. Barcelona: Labutxaca.
- Moll, S. (2008). *Creixen malgrat tot les tulipes*. Barcelona: Viena.
- Roig, M. "Jo també m'hi apunto", article periodístic (diari *Avui*, 21 de febrer de 1991)
- Saint-Exúpery, A. de. (2015). *El Petit príncep*. Barcelona: Salamandra.
- .

AGRAÏMENTS

A l'actriu (valenta, bona i bella) Mariona Casanovas, per haver-me suggerit la creació d'aquest llibre (atípic, rebel i filonatural).

I també a:

A les poetesses Gemma Peres, Sònia Moll Gamboa, Susanna G. Turigas i Marta Pérez Sierra, que m'han fet descobrir una poesia contemporània preciosa i precisa, plena de peixos, i també de grisos dels que cal desprendre's. A la periodista Carme Tierz. A María José Rodríguez, pel seu suport incondicional i paciència infinita. A l'amiga de l'època estudiantil Gemma Roig Morgades. A la meva professora d'arxivística i gran medievalista Núria Jornet. Als meus professors de batxillerat (hi ha, entre d'altres, Montse Pou @diesdetardor, Laia Martín @panotxa, Concha Fernández) i, en definitiva, a tots els que he tingut. Al director teatral Pere Planella, a la professora teatral Coralina Colom, a la filòloga i sàvia Rosa-Victòria Gras. Al moviment feminista. A Ca la Dona i, en especial, a totes les companyes (Bàrbara Ramajo, Carme Navarro, Montse Lleixà, Amparo Sánchez, Mercè Poal, Maria Ferrà, Mercè Otero, Núria Sadurní, Apen Ruiz, Eva Cabrera, Lucía Sanz i un llarg etcètera) del grup de discussió lesbianofeminista Bollos en Teoria (m'han fet feliç tot sovint, amb les nostres reunions mensuals de dissabte pel matí).

A Ona Llibres, del carrer Gran de Gràcia de Barcelona. A la Biblioteca de Catalunya. A Encarnació, 51. A la Llibreria Alibrí. Al Casal d'Entitats Mas Guinardó. Vau ajudar a donar-li forma a un somni.

Als meus pares, l'Ona i l'Àngel. Al COAC. A la Barcelona medieval i a la seva catedral que em sedueixen cada matí.

I per la cultura, la llibertat sexual i la vida en pau.

CONTACTAR AMB L'AUTORA

Rosa M. Isart

(Barcelona, 1970)

www.rosamariaisart.cat

twitter: @rmisart